

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 531 - 532

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΒ΄.

Τηλ. 628.280

15 Δεκεμβρίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν κοσμοχαρμολύγων ἑορτῶν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, τοῦ Νέου ἔτους καὶ τῶν λοιπῶν, εὐχεταὶ εἰς τὰ ἀπανταχοῦ πνευματικὰ Αὐτῆς τέκνα, εἰρήνην καὶ πνευματικὴν πρόοδον.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἐν ἀρρήτῳ ψυχικῇ ἀγαλλιᾶσαι, ὅτι «εἰέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ», ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀγγέλου καὶ ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ περιπτυσσόμεθα πάντας κατὰ τὴν εὐσημον καὶ κοσμοϊστορικὴν καὶ πανυπέρλαμπρον ταύτην ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἐορτάζει γηθοσύνως τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

«Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολαύωμεν» (Γαλ. 4, 4).

Ὅτε εἶχε φθάσει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου κατὰ Παῦλον, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, ὅστις μορφὴν δούλου λαβὼν ἐγένετο ὅμοιος πρὸς ἡμᾶς.

«Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν».

Ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος καὶ ἐπλησίασε τοὺς ἀνθρώπους, εἰς οὓς καὶ ἀπεκαλύφθη.

«Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν διὰ φιλονθρωπίαν ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη», ψάλλει ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ὁ Θεός, ὁ ἄχραντος, ὁ ἀμίαντος ὁ ἀναρχος, ὁ ἀόρατος, ὁ ἀκατάληπτος, ὁ ἀνεξιχνίαστος, ὁ ἀναλλοίωτος, ὁ ἀνυπέρβλητος, ὁ ἀμέτρητος, ὁ ἀνεξίκακος, ὁ φιλόανθρωπος, ὁ μέγας, ὁ αἰώνιος, ὁ ἀθάνατος, «ὁ ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν», «ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον», «ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων καὶ πάσης σαρκός», «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων» καταδέχεται νὰ ἐνανθρωπήσῃ, νὰ σαρκωθῇ, νὰ ζήσῃ τὴν ζωὴν τὴν ἡμετέραν, νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀνθρώπινον πόνον, νὰ γίνῃ οἰκεῖος πρὸς ὅ,τι τὸ ἀνθρώπινον, ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας.

Ἀλλὰ τίς ὁ σκοπὸς τῆς θείας ταύτης ἐνανθρωπήσεως; ὁ «ἐξαγιασμός καὶ ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ ἀνθρώπου».

Τοῦτο σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ θεοκήρυκος Παύλου ἐν τῇ α'. πρὸς (Κορινθ. ἐπιστολῇ, κεφ. Α' στίχ. 30).

«Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῇ κεφ. Α' στίχ. 7 «ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ» καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ἐπιστολῶν τοῦ θείου Παύλου.

Ἄς ἀφήσωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως νὰ συναισθανθῶσι τὸ ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΑΝΕΠΑΝΑΛΗΠΤΟΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου ἄκρα συγκαταβάσει γενομένης ἐνανθρωπήσεως καὶ ἃς παραμερίσωμεν τὰ πάθη, τὰς ἁμαρτίας, τὰς ἀτελείας, τὰς μικρότητας, τὰς ἀδυναμίας, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ γονυπετήσωμεν ἐπαξίως, μετὰ καθαρότητος ψυχῆς πρὸ τοῦ Λίκνου, ἔνθα ἀνεκλίθη τὸ Θεῖον βρέφος, ἵνα ἀντλήσωμεν ἐπαξίως φῶς, δύναμιν, ἵνα εὕρωμεν ἐξ Αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, καθότι κατὰ τὰς Γραφὰς «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία». (Πράξ 4, 12).

Εἰς τὴν Βηλεέμ, ὅπου τὸ Θεῖον Βρέφος εἶδε τὸ φῶς, ἐγεννήθη ἡ ἀγάπη. «Ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ». Ὁ Θεός, ἡ αἰωνία ὑπαρξίς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας ζωὴν.

Ἡ Θεία ἀγάπη εἰσῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, διότι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν».

Ἄς συγκλονίσῃ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς τὸ μήνυμα τοῦτο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Αὐτρωτοῦ, τοῦ ἐξ Οὐρανοῦ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καταβάντος. Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία μεταφέρει ἡμᾶς τὴν ἱερὰν ταύτην νύκτα εἰς τὸ πενιχρὸν Σπήλαιον, ὅπου ἀπέτειλεν ἡ

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

«Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτός ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτοὺς· καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος. Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γάρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ· ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ» (Λουκ. β' 8-11)

Ἦτο νύξ, εὐσεβεῖς ἀναγνώσται· ὁ ζοφώδης αὐτῆς πέπλος περιεκάλυπτε τῆς γῆς τὸ πρόσωπον. Ἐν τῷ πελάγει τοῦ σκότους ἐπλεον ἡ ἀνθρωπότης, παλαιούσα κατὰ κυμάτων ἀγρίων καὶ κινδυνεύουσα αὐτανδρός νὰ καταποντισθῇ ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς πλάνης καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Τὸ ναυάγιον ἦτο ἀναπάρκουν, ὅτε ὁ λαμπρὸς τῆς ἡμέρας ἀστὴρ ἀνέτειλε, καὶ αἱ φωτειναὶ αὐτοῦ ἀκτίνες διεσκέδασαν τῆς νυκτός τὸ πικρὸν σκότος, καὶ τὴν τρικυμίαν διεδέχθη ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐσώθη ἐκ τοῦ ἀναπορεύτου ναυαγίου. Τίς ὁ λαμπρὸς οὗτος ἀστὴρ; Εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις πρὸ δεκαεννέα περὶ τοῦ αἰῶνος ἐγεννήθη ἐν φάτνῃ ἀλόγων, ἐν τῇ πόλει

αἰωνία ἡμέρα, ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης.

«Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγγνώρισεν ἡμῖν».

Ἐκεῖ πλέον νοερῶς ἀτενίζοντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς θὰ παραμείνωμεν ἄναυδοι καὶ περιδεεῖς πρὸ τῆς ὑπερτάτης τρυφίνης, τῆς ἀπεριγράπτου ἀπλότητος, τῆς ἀνεκδιηγήτου πτωχείας τοῦ Θεοῦ Βρέφους καὶ θὰ συναισθανθῶμεν, ὅτι πάντα ταῦτα κατεδέξατο ὁ Πανοικτίρμων Κύριος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἃς προσπαθήσωμεν καὶ ἡμεῖς, εὐγνώμονες λάτρες τοῦ Θεοῦ Βρέφους, νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν μεγίστην Του ταύτην ἀγάπην διὰ λογισμῶν, λόγων καὶ ἔργων θεοφιλῶν, δι' ὧν καὶ ἡ ἡμετέρα ψυχὴ θὰ σωθῇ καὶ ὁ Θεὸς θὰ δοξάζεται ἐπὶ γῆς, μιμούμενοι πιστῶς τὸ παράδειγμα τοῦ θεοκήρυκος Παύλου τοῦ λέγοντος **«καὶ ἐδόξαζον ἐν ἑμοὶ τὸν Θεόν» (Γαλ. 1,24)**, ὅστις ἐδαπανᾶτο εἰς τὸ ἱεραποστολικόν ἔργον πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ΑΥΣΕΝΤΙΟΣ

τῆς Ἰουδαίας Βηθλεὲμ. Εἶναι ἐκεῖνος, ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ ὁποίου φῶς μέγα περιέλαμψε τοὺς ἐκεῖ που περίεξ ἀγραυλοῦντας ποιμένας, καὶ ἄγγελος Κυρίου εἶπε πρὸς αὐτοὺς: **Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γάρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ».** Εἶναι ἐκεῖνος, ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ ὁποίου πλήθος στρατιᾶς οὐρανίου αἰνεῖ τὸν Θεόν καὶ λέγει: **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ»**. Ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Καὶ ἡμεῖς, εὐσεβεῖς ἀναγνώσται, ἐσπεύσαμεν, ὡς οἱ ποιμένες, εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην Βηθλεὲμ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν κοσμοχαρμόσυνον γέννησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἔχαμεν ποδὶ ἡμῶν, ὡς οἱ ποιμένες, ὄρεφος ἱσπαργανωμένον κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ, ἀφανὲς καὶ ἄσχημον· ἔχαμεν πρὸ ἡμῶν μονάρχην κραταῖον καὶ ἑνδοξον, ὅστις τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων μετέβαλεν εἰς οἰκουμένην, καὶ ἔστησεν ἐν αὐτῇ εἰς αἰεὶ τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ θρόνον, καὶ προσκυνεῖται πανταχοῦ καὶ λατρεύεται. Κλίνωμεν εὐλαβῶς τὸ γόνυ καὶ λατρεύομεν τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντα. Δοξάσωμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ποιμένες, τὸν Θεόν, ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ, καὶ πλήρεις χαρᾶς ἀναφωνήσωμεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας: **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ»**. Ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ναί, εὐσεβεῖς ἀναγνώσται, χαρὰς καὶ εὐφροσύνης ἡμέρα εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ. Αἰσθημα θαυμάτης εὐγνωμοσύνης πρέπει σήμερον μάλιστα νὰ διαθερμαίνῃ τὴν καρδίαν παντός Χριστιανοῦ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐν ἀπείρῳ αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπῃ, σαρκοθεῖς ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου, ἐγεννήθη ἐν φάτνῃ ἀλόγων καὶ ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πλάνης καὶ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν.

Τί θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς ἄνευ Χριστοῦ; Ταύτην τὴν ἀπλυστάτην ἐρώτησιν ἂν προβάλλῃ τις εἰς ἑαυτόν, θὰ πεισθῇ ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡμῖν ἀφορμὴ χαρᾶς καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν. Τί θὰ ἦτο θρησκευτικῶς ἡ ἀνθρωπότης ἄνευ Χριστοῦ; Θὰ ἦτο τοιαύτη, ὅποια καὶ μέχρι σήμερον παρὰ τοῖς μὴ χριστιανικοῖς λαοῖς. Ὁ λογικὸς ἄνθρωπος θὰ ἐκλινε γόνυ ἐνώπιον τῶν εἰδώλων καὶ θὰ ἐλάτρευεν ὡς θεοὺς κτίσματα ἀτελῆ καὶ περασμένα, θὰ προσέφερεν εἰς αὐτὰ θυσιάς ζώων καὶ ἀνθρώπων, θὰ ἐποιδάζετο νὰ μιμηθῇ θεοὺς πλήρεις παθῶν, θὰ ἐζήτει νὰ ἐξευμενίσῃ αὐτοὺς διὰ πράξεων αἰσχροῦν καὶ

κακοήθων. Ἀργὸν καὶ ἀδιάφορον πρὸς τὸν κόσμον ἡ κακοποιὸν καὶ φθονερὸν θὰ ἐξελαμβάνετο τὸ θεῖον, τυχὴ δὲ τυφλὴ καὶ εἰμαρμένη σκληρὰ θὰ ἐδέσποζε πανταχοῦ. Τί δὲ εἶναι ἡ θρησκεία παρὰ τοῖς λαοῖς, ἐν οἷς ἀνέτειλε τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου; Εἶναι τοιαύτη, ὅποια ἀρμύζει εἰς τὸν λογικὸν ἄνθρωπον. Κλίνομεν γόγυ οὐχὶ ἐνώπιον τῶν κτισμάτων, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ κτίστου. Λατρεύομεν Θεὸν πνευματικὸν καὶ προσφέρομεν εἰς αὐτὸν ἀντὶ πάσης ἄλλης θυσίας τὴν θυσίαν τῶν παθῶν, ἔργα ἀγαθὰ. Σπεύδομεν νὰ ἐξομωθῶμεν πρὸς τὸ τέλειον, νὰ γίνωμεν τέλειοι, ὡς τέλειος εἶναι ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Πιστεύομεν εἰς Θεόν, οὐτινοὺς ἡ πατρικὴ μέριμνα διέχει διὰ πάντων· αἶρομεν πρὸς αὐτὸν χεῖρας ἱκετιδὰς ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ εὐχαριστοῦμεν αὐτὸν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ὡς τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ.

Τί θὰ ἦτο ἄνευ Χριστοῦ ὁ οἶκος, ἡ θάσις αὐτῆ πάσης κοινωνικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως; Θὰ ἦτο ὅποιος εἶναι καὶ μέχρι σήμερον παρὰ τοῖς μὴ χριστιανικοῖς λαοῖς. Ὁ ἀνὴρ θὰ ἦτο οὐχὶ σύζυγος καὶ πατήρ, ἀλλὰ κύριος καὶ τύραννος καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων· ἡ γυνὴ θὰ ἦτο οὐχὶ σύζυγος καὶ μήτηρ, ἀλλὰ δούλη καὶ κτῆμα τοῦ ἀνδρός· τὰ τέκνα θὰ συνδεόντο πρὸς τοὺς γονεῖς διὰ τοῦ φόβου, θὰ ἦσαν δὲ εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν τοῦ πατρὸς· διὰ δὲ τοῦ θαρβάρου θεοῦ τῆς πολυγαμίας ἡ γυνὴ θὰ ἐξημελιζέτο ἔτι μᾶλλον καὶ ἡ ἀρμονία τοῦ οἴκου θὰ ἐφυγαδεύετο καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων θὰ καθίστατο ἀδύνατος. Νῦν δὲ διὰ τοῦ Χριστοῦ ὁ οἶκος ἀνυψώθη καὶ ἐξηγυγενίσθη. Δὲν εἶναι πλέον ὁ ἀνὴρ κύριος καὶ τύραννος, ἀλλὰ σύζυγος καὶ πατήρ εἰς τὴν εὐγενῆ τῆς λέξεως σημασίαν· τιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα ὡς ἑαυτόν καὶ ὁμότιμον αὐτῇ· ἀγαπᾷ τὰ ἱδία τέκνα καὶ μεριμνᾷ πατρικῶς περὶ αὐτῶν. Δὲν εἶναι πλέον ἡ γυνὴ δούλη, ἀλλὰ σύζυγος καὶ μήτηρ εἰς τὴν σημασίαν ἐκείνην, ἣν περιέχει τὸ γλυκὺ τῆς μητρὸς ὄνομα· σύζυγος καὶ μήτηρ ἀγαπῶσα καὶ τιμῶσα τὸν ἄνδρα, διέπουσα τὰ τοῦ οἴκου καὶ φροντίζουσα πρὸ πάντων περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων καὶ ἀναδεικνύουσα Βασιλεῖους, Γρηγορίους καὶ Χρυσοστόμους.

Ὁ θαρὺς τῆς δουλείας ζυγὸς θὰ ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ δοῦλοι θὰ ἐστεροῦντο παντὸς ἀνθρωπίνου δικαιώματος καὶ θὰ ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν τῶν κυρίων αὐτῶν. Οἱ ἄνθρωποι θὰ εὗρισκον τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν εἰς θεάματα, ἐν οἷς ἀνθρώπινα πλάσματα κατεσπαράσσοντο ὑπὸ ἀγρίων θηρίων ἢ ἐφόνευον ἀλλήλα. Ἡ ὥραία καὶ εὐγενὴς λέξις τῆς φιланθρωπίας οὐδαμοῦ θὰ ἀνεφαίνετο, ἀδδιαφορία δὲ πλήρης καὶ ἀσπλαγχνία θὰ ἐπεκράτει πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς. Νῦν δὲ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἡ δουλεία κατηργήθη, διὸ πάντες ἐκηρύχθησαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες, καὶ δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα καὶ ἀπάνθρωπα θεάματα ἐξέλιπον, τὸ δὲ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας διεσέδυσσε πανταχοῦ, καὶ οἱ γυμνοὶ ἐνεδύθησαν καὶ οἱ πενὼντες ἐχορηγώθησαν, καὶ οἱ ἀσθενεῖς καὶ οἱ ἐν φυλακῇ ἔτυχον περιθάλψεως.

Ἀλλὰ παριστῶσιν ἄρα γε, εὐσεβεῖς ἀκροαταί, παριστῶσιν αἱ Χριστιανικαὶ κοινωνίαι τοιαύτην φαιδρὰν εἰκόνα; Ἐδιδάχθημεν νὰ πιστεύωμεν εἰς ἕνα μόνον Θεόν· ἀλλὰ πόσοι τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐν λόγοις, μάλιστα δὲ ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν ἀρνοῦνται τὸν Θεόν! Πόσοι τῶν

Χριστιανῶν κηρύττουσι τὰ δόγματα τοῦ ὀλισμοῦ δόγματα, δι' ὧν ἀπογοιμνοῦται ὁ ἄνθρωπος παντὸς ὕψους καὶ γενναίου αἰσθημάτων, ἀποσπάται ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτοῦ πᾶσα ἐλπίς ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ πᾶς χαλινὸς ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, ὑποβιβάζεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλόγων ὄντων καὶ τελεία ἐπαπειλεῖται ἀποσύνθεσις καὶ νάρκη εἰς τὸν πνευματικόν, ἠθικόν καὶ κοινωνικόν κόσμον! Ἐδιδάχθημεν νὰ μὴ λατρεύωμεν τὰ εἰδωλα· ἀλλὰ πόσοι τῶν χριστιανῶν ἀποδεικνύουσιν εἰς ἑαυτοὺς ἕτερα εἰδωλα, καὶ εἰδωλα εἰδεχθῆ καὶ ἀποστράπαια, τὰ εἰδωλα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῶν παθῶν, καὶ θυσιάζουσιν εἰς αὐτὰ καὶ συνείδησιν καὶ καθήκον καὶ αὐτὴν φεῖ! τὴν τιμὴν αὐτῶν; Ἐδιδάχθημεν νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· ἀλλ' εἶναι τῷ θντι ἡ λατρεία ἡμῶν ἀληθὴς καὶ πνευματικὴ; Δὲν ἐγγίτσομεν πολλάκις τὸν Θεὸν διὰ τοῦ στόματος καὶ τιμῶμεν αὐτὸν μόνον διὰ τῶν χειλέων, ἡ δὲ καρδίᾳ ἡμῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ; Δὲν περιορίζομεν πολλάκις τὴν εὐσέβειαν ἡμῶν εἰς ἀπλοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους καὶ σύμβολα;

Δὲν περιφρονοῦμεν πολλάκις τὴν ἐξωτερικὴν λατρείαν, θὲν ἀποφεύγομεν τοὺς ναοὺς ἐπὶ τῇ ἀδικαιολογίᾳ προφάσει, ὅτι λατρεύομεν ὀφθῆν τὸν Θεὸν ἐν τῇ συνείδησει ἡμῶν, ὥσαντι ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ λατρεία ἐσωτερικὴ ἄνευ ἐξωτερικῆς; Δὲν μεταβάλλομεν πολλάκις αὐτὸν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου, παριστῶν τὴν εὐσέβειαν ποιούμενοι; Ἐδιδάχθημεν νὰ πιστεύωμεν εἰς Θεὸν προνοητὴν καὶ νὰ ἐλπίζωμεν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ πόσοι τῶν χριστιανῶν πιστεύουσιν εἰλικρινῶς εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν; Πόσοι καὶ παρ' ἡμῶν ζῶσιν, ὥσαντι μὴ ὑπῆρχε πατήρ πανάγαθος ἐν οὐρανοῖς, ὥσαντι τυχὴ τυφλὴ καὶ εἰμαρμένη σκληρὰ ἐπεκράτει πανταχοῦ, καὶ ἐξαρτῶσι πάσας αὐτῶν τὰς ἐλπίδας ἐκ τῶν ὀλικῶν ἀγαθῶν καὶ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης βοηθείας, καὶ εἰς τὴν πρώτην δυσχέρειαν τοῦ βίου καὶ ἀνωμαλίαν ἀπελπίζονται καὶ καταπτῶσιν εἰς τέλος οἶκτρον καὶ ἀποτρόπαιον, καὶ ὑφοῦσι καθ' ἑαυτῶν χεῖρα φονικὴν, ἀσεβοῦντες καὶ ἀγνωμονοῦντες πρὸς τὸν Θεόν, καταπνίγοντες θὲ πᾶν καθήκον ἱερὸν καὶ εὐγενὲς πρὸς γονεῖς, πρὸς τέκνα, πρὸς οἰκέλους καὶ πρὸς πατρίδα;

Ἐξηγυγενίσθη καὶ ἐξηγηάσθη ὁ οἶκος διὰ τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλὰ ποσάκις καὶ ὁ χριστιανικὸς οἶκος παριστᾷ θέαμα οἶκτρον! Ὁ γάμος, ὁ ἱερὸς οὗτος καὶ θεῖος θεσμός, ἐξέπεσε παρὰ πολλοῖς εἰς ἀπλήν συναλλαγὴν, εἰς ἀπλοὺν κορεσιὸν πωθῶν καὶ συμφερόντων, καὶ ἐντεῦθεν ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ ἀφοσιώσις τῶν συζύγων διεσείσθη, οἱ ἱεροὶ δεσμοὶ οἱ συνδεόντες γονεῖς καὶ τέκνα ἐχαλαρώθησαν, τὸ φίλτρον τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα ἐξηρσθένησεν ἢ διεστράφη, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ σέβας τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς ἐφυγράνθησαν, ἔριδες δὲ καὶ διχοστασίαι καὶ πᾶν φαῦλον διαταράττουσι πολλάκις τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ ἐπαπειλοῦσιν αὐτὴν τὴν ἀνατροφήν τοῦ οἴκου.

Ἐξέλιπεν ἐκ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἡ δουλεία· ἐξισώθημεν ἐνώπιον τοῦ νόμου· ἀλλὰ ποσάκις ἡ ἰσότης αὕτη ἀποδεικνύεται λέξις κενή! Ποσάκις οἱ νόμοι ἰσχύουσι καὶ ἐφαρμόζονται μόνον διὰ τοὺς ἀδυνάτους! Ποσάκις οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας ἀποδεικνύονται ὑπέρτεροι τῶν νόμων, παραβιάζουσιν αὐτοὺς ἀυσσώτως καὶ καταθλιβοῦσι καὶ καταδυναστεύουσι τὸν πτωχὸν καὶ δυστυχῆ!

Ἐξέλιπον τὰ σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα τῶν ἐθνικῶν θεάματα· ἀλλὰ ποσάκις τὰ νῦν θεάματα ἀποδεικνύον

ται ἀπειρώς σκληρότερα καὶ ἀπανθρωπότερα· διότι, ἀντὶ νὰ τέρψωσι, νὰ διδάσκωσι καὶ ἐξευγενίζωσι, τούναντίον ὑπεκαλοῦσι πολλάκις τὰ πάθη, ἐνσταλάζουσι τὸ θηλήτηριον τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀσεβείας εἰς τὰς ἀπαλάς τῶν νέων καρδίας καὶ δὴροῦσι αὐτοὺς εἰς τὸν βλεθρον αὐτῶν.

Ἐξηπλώθη πανταχοῦ τὸ πνεῦμα τῆς φιλανθρωπίας· ἀλλὰ πόσοι τῶν χριστιανῶν δεικνύονται σκληροὶ καὶ ἀνάληγτοι πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς! Κατασπαταλῶσι τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἐν τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ ἢ λατρεύουσιν αὐτὸν ὡς Θεόν, ἀντιπαρέρχονται δὲ ὡς ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευίτης ἀνάληγτοι πρὸ τοῦ πλησίον, ὅστις ἡμιθανὴς καίμενος ἀπεκιδέχεται παρ' αὐτῶν τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ!

Ἄλλ' ἀπομακρύνωμεν ἀπ' ἡμῶν, εὐσεβεῖς ἀκραιαταί, ἀπομακρύνωμεν ἀπ' ἡμῶν πᾶσαν πένθημον σκέψιν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥτις εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης· Τὸ κακὸν οὔτε ἐξέλιπεν οὔτε θὰ ἐκλίπῃ ἐκ τῆς γῆς, ἐφ' ὅσον ἐπ' αὐτῆς ζῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἐμφύτους τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἠθικὰς παρακτροπὰς καὶ ἀνωμαλίας, τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἐς αἰεὶ δύναμις ἀναγεννῶσα καὶ σώζουσα καὶ ἄτομα καὶ κοινωνίας.

Αἱ σωτήριαι χριστιανικαὶ ἀρχαὶ διεισέδυσαν πανταχοῦ καὶ μετέβαλον τὸν ὅλον ἄνθρωπον, καὶ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα, καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ ἀπαντα καθ' ὅλον τὸν βίον. Ζῶσι χριστιανικῶς, σκέπτονται καὶ αἰσθάνονται χριστιανικῶς καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἄδιαφόρως ἢ καὶ πολεμικῶς ἔχουσι πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον. Ἡ ἀφιμόσφαιρα, ἐν ἣ ζῶμεν, ἐξεχριστιανίσθη. Τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα ζῇ πανταχοῦ καὶ ἐνεργεῖ. Διεισδύει εἰς τὴν συνειδήσιν καὶ θεραπεύει τὰς πληγὰς αὐτῆς, ἐπιχέει θάλασμον εἰς τὰς τεθλιμμένας καρδίας, χαλιναγωγεῖ τοὺς ἐν εὐτυχίᾳ, ἐνισχύνει τοὺς ἀσθενεῖς, προάγει ἐπὶ μᾶλλον τοὺς ἀγαθοὺς, φρουρεῖ τὸ οἰκογενειακὸν ὄσουλόν, σώζει κοινωνίαν ὅλην ἀπὸ τελείας διαφθορᾶς καὶ ἀποσυνθέσεως καὶ παρέχει ζωὴν νέαν, ἀληθῆ, ἠθικὴν δύναμιν εἰς ἐπιτέλεσιν παντὸς ὅ,τι μέγα καὶ ἐξοχόν. Ὅτι, δὲ πρὸ πάντων μετέβαλε τὴν ὄψιν τῆς κοινωνίας καὶ ἀνεκαίνισεν αὐτὴν καὶ ἀνέπλασε, τοῦτο εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ὅλως ἀγνωστος τῇ ἀρχαιότητι ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἡ ἐνσαρκωθείσα ἀπειρος ἀγάπη, ὁ ἐν φάτῃ γεννηθεὶς, ἐξήπλωσεν εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ἀγάπη αὕτη ἐγένετο ὁ κυριώτατος μοχλὸς παντὸς εὐγενοῦς καὶ γενναίου, ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον πάσης ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως. Ἐκ τῆς ἀγάπης ταύτης προέρχεται ἡ δύναμις πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ζωὴν. Ἐκ τῆς ἀγάπης ταύτης ἀπέρρευσαν πάντα τὰ φιλανθρωπικὰ καὶ κοινωφελῆ ἔκκεῖνα ἰδρύματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἀληθὲς κόσμημα τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀναδεικνύουσι τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν θρησκείαν τῆς ἀγάπης, θρησκείαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν ἀγάπην ταύτην καὶ φιλανθρωπίαν, εὐσεβεῖς ἀναγινώσκει, ὡς ἐκδηλωσάμεν μάλιστα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, μὴ λησμονοῦντες, ὅτι πρὸ τῆς θύρας ἡμῶν κεῖνται πτωχοὶ Λάζαροι ἐπιθυμοῦντες νὰ χορτασθῶσιν ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμῶν. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν μάλιστα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὅτι κύριον ἡμῶν τῶν χριστιανῶν γνώρισμα εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ δι' ἔργων ἐκδηλουμένη. Ἄς σπεύσωμεν ἕκαστος ἐν τῇ μέτρῳ τῶν ἰδίων δυνάμεων νὰ χορτάσῃ

τὸν πεινῶντα, νὰ ποτίσῃ τὸν διψῶντα, νὰ ἐνδύσῃ τὸν γυμνόν, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν ἐν φυλακῇ. Καὶ τότε ἡ ἡμέρα αὕτη θ' ἀνατελλῇ διὰ παντὸς ἀληθοῦς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἡμέρα, καὶ πένητες μετὰ πλουσίων, καὶ κλαίοντες μετὰ χαिरόντων ἐν χαρᾷ θ' ἀναφωνήσωμεν· «Ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ». «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ» ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ».

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐξετάζων κανεὶς τὴν ἀσθενείαν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν εὐθραυστον ζωὴν του, τὰς δοκιμασίας ποῦ τὸν περικυκλοῦν πανταχόθεν, τὸ σκότος τῆς διανοίας του, τὴν ἀβεβαιότητα τῆς θελήσεώς του, ἢ ὅποια «ἐγκειται ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νόστος αὐτοῦ», (Γεν. ἡ 21), ἐκπλήσσεται ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἡ ἀλαζονεία θὰ ἐγεννᾶτο εἰς ἐν τοιοῦτον ἄθλιον δημιουργήμα· καὶ ὅμως ἡ ἀλαζονία ἀποτελεῖ τὸ βάθος αὐτὸ τῆς ἐκφυλισμένης φύσεώς μας. Κατὰ τὴν σκέψιν Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας, «ἡ ἀλαζονεία μᾶς χωρῶν ἀπὸ τῆς σοφίας καὶ μᾶς κἀμινε νὰ θέλωμεν νὰ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸ ἀγαθόν μας, ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἀγαθόν του» (Ἀγ. Λειτουργίου, «ντὲ λίμπ Ἀρμπίτρε» III κδ'). Τόση παραφροσύνη ὑπάρχει εἰς τὸ ἀμάρτημα τοῦτο τῆς ἀλαζονείας! Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν της ἀναζητεῖ τὸν ἑαυτὸν του, θαυμάζει τὸν ἑαυτὸν του εἰς κάθε πράγμα, ποῦ τὸν διακρίνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν παρουσιάζει μεγάλον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του· εἰς τὰ πλεονεκτήματα τοῦ σώματος, τοῦ πνεύματος, τῆς καταγωγῆς, τῆς περιουσίας, ἀκρότη καὶ τῆς χάριτος, καὶ τοιοῦτοτρόπως καταχρᾶται τὰ δῶρα τοῦ δημιουργοῦ καὶ Λυτρωτοῦ του. «ὦ! πόσον τρομακτικὴ εἶναι αὕτη ἡ ἀνωμαλία, καὶ πόσον θὰ ἔπρεπε νὰ τρέμωμεν, ὅταν ἀνακαλύπτωμεν ἐντός μας συναίσθημα ματαιοδοξίας αὐταρεσκείας καὶ προτιμῆσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας! Ἄν ἐνθυμηθῶμεν συχνὰ τὸν Φαρισαῖον τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ψευδούς σέβειάν του, ποῦ ἦτο τόσο αὐτάρκης καὶ τόσο ἐνοχὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὸν Τελώνην, ποῦ ἀπῆλθε δεδικαιωμένος ἐξ αἰτίας τῆς ὁμολογίας τῆς πτωχείας του τῆς πνευματικῆς, καὶ ὡς λέγωμεν μαζί του ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας μας: «ὦ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τὸ ἄμαρτωλόν μου» (Λουκ. ιγ' 13).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1968 ἐξετυπώθησαν ἐφέτος μὲ πλοῦσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὅλην.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, ὅπως διαδίδωσι ἀμέσως τὰς παραγγελίας των.

Τιμαὶ ἡμεροδεκτικῶν τοίχου δρχ. 10

Τιμαὶ ἡμεροδεκτικῶν τσέπης δρχ. 3

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«ΤΙΣ ΑΣΘΕΝΕΙ ΚΑΙ ΟΥΚ ΑΣΘΕΝΩ; ΤΙΣ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΓΩ ΠΥΡΟΥΜΑΙ;» (Παῦλος)

Μέρος 37ον

Ὁ Μοναχὸς ὀφείλει κατὰ κύριον λόγον νὰ ἀσχοληται μὲ τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, τὴν ἐξευγένισιν καὶ κάθαρσιν τῶν ἐνδον καὶ τὴν ἀδιάλειπτον ἐνατένισιν καὶ θέαν τοῦ Θεοῦ.

Τοῦτο τοιγύχεται σαφέστατα ὑπὸ τῶν Μεγάλων Πατέρων τοῦ Μοναχισμοῦ. «Ὁ ὁ κ ὁ λ ὶ γ ο ς δ ἔ ἀ γ ῶ ν, τ ὸ ν ἔ σ ω ἄ ν θ ρ ω π ο ν πο ι ῆ σ α ι Μ ο ν α χ ὄ ν», λέγει ὁ Θεοφόρος Μάξιμος. «Ὁ ὁ τ ο ς ἀ λ η θ ι ν ὸ ς Μ ο ν α χ ὸ ς τ ῶ ὄ ν τ ι, ὁ ν ῆ ψ ι ν κ α τ ο ρ θ ῶ ν· καὶ ο ὁ τ ο ς ἀ λ η θ ι ν ὸ ς ν η φ ἄ λ ι ο ς, ὁ ἔ ν κ α ρ δ ῖ α ὄ ν Μ ο ν α χ ὸ ς», φιλοσοφεῖ ὁ Ἡσύχιος.

Ἄρα, διηλεκτὴς ἀγὼν ἀπαιτεῖται προκειμένου νὰ κατορθώσῃ ὁ Μοναχὸς νὰ καθάρῃ τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον καὶ νὰ τὸν ἐξαγιάσῃ ἀπαλλάττων αὐτὸν τῶν φεκτῶν παθῶν καὶ ἐφαρμάτων κλίσεων καὶ ροπῶν.

Προσευχαί, ἀγρυπνίαι, νηστεῖαι, κακοπάθειαι, καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια μεγάλως ἐοικυῖν αὐτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν πάλην ταύτην, ἥτις «ο ὁ κ ἔ σ τ ι ν π ρ ὸ ς α ἰ μ α καὶ σ ἄ ρ κ α, ἀ λ λ ἄ π ρ ὸ ς τ ἄ ς ἄ ρ χ ἄ ς, τ ἄ ς ἐ ξ ο υ σ ῖ α ς, τ ο ὺ ς κ ο σ μ ο κ ρ ἄ τ ο ρ α ς τ ο ὺ σ κ ὀ τ ο υ ς τ ο ὺ α ἰ ῶ ν ο ς τ ο ὺ τ ο υ, π ρ ὸ ς τ ἄ π ν ε υ μ α τ ι κ ἄ τ ῆ ς π ο ν η ρ ῖ α ς ἔ ν τ ο ῖ ς ἐ π ο υ ρ α ν ῖ ο ι ς» κατὰ Παῦλον. Ἡ νῆψις, ἡ προσοχή καὶ ἡ ἐντεταμένη ἐγρήγορις εἶναι τὸ κυριώτερον καὶ ἰσχυρότερον ὅπλον τοῦ Μοναχοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα τούτου.

Ἀλλὰ διερωτᾶται κανεὶς; ὁ ὅλος ἀγὼν τοῦ Μοναχοῦ εἰς τοῦτο συνίσταται, εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ δηλαδὴ ἀκαταπαύστως περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς; Βεβαίως, κατὰ κύριον λόγον μὲ τοῦτο πρέπει νὰ ἀσχοληται κατὰ τοὺς μεγάλους Πατέρας τοῦ Μοναχισμοῦ. Πλὴν ὅμως, δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ μέριμνα αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν του. Ἐὰν πάντες οἱ ἐν τῷ Μοναχισμῷ ἀγιάσαντες ἐπόθουν καὶ ἐφρόντιζον μόνον δι' ἑαυτούς, θὰ εἴχαμεν τοιαύτην διάδοσιν, ἐξάπλωσιν καὶ ἀνθρσιν τοῦ Μοναχισμοῦ; ὅπως δὴ ποτε, ὅχι. Ὡς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μαρτυρεῖ, οἱ πλείστοι τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἀγιολογίου τῆς Ἐκκλησίας ἐνδιεφέρθησαν ζωηρῶς καὶ εἰργάσθησαν ἀκαταπονήτως ὑπὲρ τῆς διάδοσεως τῶν Μοναστικῶν ἰδεωδῶν, καὶ εἰς ἄλλους, συντελέσαντες οὕτω τὰ μέγιστα εἰς τὴν δημιουργίαν ἀναριθμητῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων καὶ ἐπ' ἀνδρσιν αὐτῶν μὲ χιλιάδας Μοναχῶν, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγοι ἡγίασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Μοναχισμόν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡὼς λοιπὸν ἰσχυρίζονται τινες, ὅτι ὁ Μοναχὸς εἶναι ἡ ἀκαρπὸς συκὴ, ὁ κηφὴν, τὸ ἀχρηστον μέλος τῆς κοινωνίας; ὁ Μοναχὸς, ἂς δοθῇ ἡ ἀπάντησις εἰς τοὺς πολέμιους τοῦ Μοναχικοῦ ἰδεώδους, εἶναι ὁ μάρτυς τῇ προαιρέσει κατὰ Θεόδωρον τὸν Στουδίτην, ἀλλὰ καὶ ἀπόστολος εἰς τὸν κύκλον του, εἰς τὸ περιβάλλον του.

Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν Μοναχὸν ἀδιαφοροῦντα διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἠθικοπνευματικὴν ἀναγέννησιν τῶν ἄλλων; Δύναται ποτε ὁ Μοναχὸς νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφόν του παρεκτρεπόμενον ἢ ἀμαρτάνοντα καὶ νὰ μὴ λυπηθῇ ὀλοκαρδίως, νὰ μὴ προσευχηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, νὰ μὴ μετέλθῃ μυρίους τρόπους ὑπὲρ ἐπαναφορᾶς αὐτοῦ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν; σημειωτέον, ὅτι δὲν γίνεται λόγος εἰς τὸ ἡμέτερον πενιχρὸν πονημάτων περὶ Μοναχοῦ βεβαρυμένου ὑπὸ πολλῶν ἁμαρτιῶν καὶ μὴ καθαρθέντος εἰσέτι τῶν παθῶν καὶ ἀτελειῶν. Ὅταν λέγωμεν Μοναχὸν ἐννοοῦμεν τὸν ἀληθῆ Μοναχόν, τὸν ἔχοντα ἐπίγνωσιν τοῦ ὑψηλοῦ προσορισμοῦ αὐτοῦ, τὸν ἀγωνιστὴν καὶ πρόθυμον εἰς πᾶν ἀγωνισμῶν πνευματικῶν καὶ βαίοντα τὴν ὁδὸν τῆς τελειώσεως καὶ τῶν ἐνθέων ἀναβάσεων. «Τί ς ἀ σ θ ε ν εῖ καὶ ο ὁ κ ἀ σ θ ε ν ῶ; τί ς σ κ α ν δ α λ ῖ ζ ε τ α ι καὶ ο ὁ κ ἐ γ ῶ π ὺ ρ ο ὤ μ α ι;» ἡ Παῦλειος αὕτη ἐνδειξις ἀγωνίας ὑπὲρ τῶν ἀσθενημάτων καὶ ἀτασθαλιῶν καὶ πτώσεων τοῦ πλησίον ἀποτελεῖ καὶ σύνθημα καὶ βίωμα καὶ κεντρικὸν πυρῆνα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σκέψιν τοῦ ὁρθῶς καὶ ὁσίως βιοῦντος Μοναχοῦ.

Οὗτος ἀνησυχεῖ καὶ ἀγωνιᾷ βλέπων τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν του πύπτοντα, ταρασσεται καὶ ἀδημονεῖ, ὅταν ἀλλεπάλληλοι πτώσεις τὸν ρίπτουν εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ἠθικῆς ἀπωλείας. Ἀνησυχία, ἀγωνία, ταραχή, ἀδημονία! ὅλα μεταστοιχειοῦνται εἰς στεναγμούς ἀλαλήλους ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ πλησίον, μεταβάλλονται εἰς δλόθερμον προσευχὴν ὑπὲρ φωτίσεως καὶ ἀνανήψεως τοῦ πλανωμένου.

Ὅθεν, ὁ Μοναχὸς κλαίει, στενάζει, προσεύχεται καὶ ἱκετεῦει ὅχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ περισσότερο διὰ τοὺς ἄλλους, ἔχων κατὰ νοῦν τοὺς λόγους τοῦ Οὐρανοφάνταρος Βασιλείου, ὅστις λέγει, ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν μας.

Τοιαύτην ἀγάπην, διάπυρον καὶ υπερβάλλουσαν ὑπὲρ τοῦ πλησίον εἶχεν ὁ θεῖος Παῦλος, ὅστις προετίμα νὰ κολασθῇ ὁ ἴδιος παρὰ νὰ στερηθῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς οἱ ἀδελφοί του.

Ἄς προσπαθοῦν, ὅθεν, πάντες οἱ ὁσιακῶς ζῶντες Μοναχοὶ ἢ πνευματικοὶ ἄνθρωποι νὰ μεριμνοῦν καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων σκεπτόμενοι πάντοτε τὰς ἀφευδεῖς ὑποσχέσεις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: «ὁ ς δ' ἂ ν πο ι ῆ σ η καὶ δι δ ἄ ξ η, ο ὁ τ ο ς μέ γ α ς κ λ η θ ῇ σ ε τ α ι ἐ ν τ ῇ Β α σ ι λ εῖ α τ ῶ ν Ο ὁ ρ α ν ῶ ν», καὶ τοὺς θεοπνευστοὺς λόγους τοῦ Θεορρήμονος Παύλου τοὺς τοσοῦτον ἐνδεικτικούς μεγάλης ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον.— «Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομείνω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τεύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου» (Τιμοθ. Β'. κεφ. Β στίχ. 10).

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Οὐδὲν Εὐαγγελικὸν συμβάν πλην τῶν λαμπρῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μετὰ τοσαύτης πνευματικῆς χαρᾶς, ὡς τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ δι' οὐδεμίαν ἡμέραν συνελέχθησαν ὑπ' αὐτῆς τόσοι χαρμόσυνοι ὕμνοι, οἱ αὐτοὶ μὲν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ποικίλοι δὲ κατὰ τὸν πλοῦτον τῶν θεωριῶν. Μιμούμενοι λοιπὸν τοὺς ποιμένας τῆς Βηθλεὲμ, οἵτινες κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἀγγέλου, παρέκυψαν πρὸς τὴν κοιτίδα τοῦ ἐνσαρκωμένου, πολλοὶ ποιμένες καὶ ρήτορες ἐκκλησιαστικὰ ἐφαλλόν κύκλι αὐτῆς τοὺς ὑψηλοὺς αὐτῶν ὕμνους. Τὸ θεῖον νήπιον ἐφαίνετο ἐν τῇ φάτνῃ μᾶλλον εὐπρόσιτον εἰς τοὺς ἱερούς αὐτῶν ἐνθουσιασμοὺς παρὰ ὁ γενναῖος μάρτυς τοῦ Γολγοθᾶ, ἡ δὲ θεότης αὐτοῦ ἐξέπληττεν ὀλιγώτερον διὰ τοῦ νηπιακοῦ μειδιήματος παρὰ διὰ τοῦ ὥσπερ θρόμβου αἵματος βέοντος ἰδρωτός. Διὰ τῶν χειλέων αὐτῶν φθάνει ἀδιαλείπτως καὶ μέχρις ἡμῶν τὸ Ἀγγελικὸν ᾄσμα «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἄλλ' ἐπειδὴ πᾶσα χριστιανικὴ πανήγυρις ἀπαιτεῖ καὶ πνευματικὴν προετοιμασίαν, ἵνα προσέλθωμεν ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν θεῶν μυστηρίων, διὰ τοῦτο καὶ πρὸ τῆς μεγάλης ἀναμνήσεως τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ δι' ἡμᾶς λαβόντος δούλου μορφὴν, συνέστη ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία καθ' ὁμοίωσιν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Διὰ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν δεήσεων πρέπει νὰ κατευθύνωμεν τὴν ζωτικὴν ἡμῶν ἀλαζονείαν, ἵνα φθάσωμεν τὴν πνευματικὴν πτωχείαν τῶν ποιμένων τῆς Βηθλεὲμ, οἵτινες εὐκόλως ἐπίστευσαν εἰς τὸ σωτήριον Νήπιον, ὅχι μόνον διότι ἠγεώθη αὐτοῖς ὁ οὐρανός, φαλλομένων τῶν Ἀγγελικῶν ὕμνων, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ καρδιά αὐτῶν ἦτο ἐτοίμη νὰ χωρέσῃ τὰ οὐράνια ἄσματα καὶ νὰ ὑποδεχθῇ ὥσπερ ἡ πενυχρὰ φάτνη τὴν ἐπὶ γῆς πτωχείαν τοῦ Οὐρανίου Δεσπότη. «Χριστὸς γεννᾶται! κραυγάζει ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐπὶ τοῦ ἐωθινοῦ κανόνος, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Δόξα αὐτῷ. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε!» ὁ αὐτὸς φαλμωδὸς καὶ θεῖος Πατὴρ περαίνει τὸ θαυμάσιον αὐτοῦ ᾄσμα λέγων «Μυστήριον ξέγον ὁρθὸν καὶ παράδοξον οὐρανὸν τὸ σπήλαιον! Θρόνον Χερουδικὸν τὴν Παρθένον — τὴν φάτνην — χωρίον ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Θεός».

«Σπήλαιον Ἅγιον, τῷ ποιμβασιλεὶ εὐπρεπίσθητι, ὡς μέγιστον παλάτιον» φάτνη ὡς θρόνος πυρίμορφος ἐν ᾧ ὥσπερ βρέφος. Παρθένος Μαριάμ ἀνακλινεῖ, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ πλάσματος αὐτὸν ὡς νηδόκησεν». «Ἐτοιμάζου Βηθλεὲμ, ἡνοικταὶ πᾶσιν ἡ Ἑδέμ. Εὐτρεπίζου, Εὐφραθᾶ, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς παρθένου, παράδεισος καὶ γὰρ ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός... Χριστὸς γεννᾶται τὴν πρὶν πεσοῦσαν ἀναστήσων εἰκόνα». Ὑπόδεξι

Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ ἄδον, ἐπὶ σὲ γεννῆσαι ἔκει.

Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ· ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς· Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισάκλειον δῶρον προσκομίσате. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν Τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντοκράτην».

Ἀκούων τοὺς τοσοῦτον ὑψηλοὺς ὕμνους τούτους, νομίζεις ὅτι ἀκούεις τὰς οὐρανίους ἀντιφωνήσεις αὐτῶν τῶν Ἀγγέλων, ὡς ἡ γῆ ἤκουσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διὰ τῶν χειλέων τῶν ποιμένων παρέδωκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Καὶ κατόπιν βλέπομεν πρῶτον τὸν προφητάναντα Δαυὶδ ἄδοντα ἐν τοῖς φαλμοῖς τὴν μέλλουσαν Δόξαν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ Υἱοῦ, τοῦ ὠραίου κάλλει παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. «Ὁ Θρόνος σου ὁ Θεός εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, κραυγάζει οὗτος, «ἡ γὰρ πησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν» διὰ τοῦτο ἔχρισε Σεὶ ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἑλαῖον ἀγαλλιᾶσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου». Ἀλλὰ καὶ ὁ προφήτης Μιχαῖας ἐμπνευσμένος στρέφεται πρὸς τὴν Βηθλεὲμ λέγων: «Καὶ σὺ Βηθλεὲμ οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ, ὀλιγοστός εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιᾷσιν Ἰούδα ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται ἡ γούμενος εἰς ἄρχοντα, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ». Καὶ κατόπιν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ περιγράφει τὴν ἀναρχὸν ταύτην καταγωγὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν λάμπιν τῆς πατρῴας δόξης καὶ τὸ εἶδος τῆς οὐσίας αὐτοῦ· ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἀναγγέλει τὴν ἐπὶ γῆς γέννησιν αὐτοῦ, ἐξ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς Παρθένου Μαρίας τὴν κηρυχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου εἰς τὸν Μνηστῆρα Ἰωσήφ.

Ἀφοῦ λοιπὸν πάντες οἱ ποιμένες, καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ρήτορες, ὡς ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος — Γερμανός — Ρωμανός ὁ Μελωδός καὶ ἄ. με προεξάρχοντας τὰς δύο ρητορικὰς καλλονὰς Κοσμᾶν τὸν Μαίονα καὶ Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ἐξέχεαν τὰς ἐαυτῶν ἐμπνεύσεις εἰς τὰ στιχηρὰ καὶ τοὺς κανόνες διὰ τοὺς στόματος αὐτῶν καὶ ἡμεῖς ἀναβοῶμεν.

«Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὠφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; Διότι ἕκαστον τῶν ὑπὸ σου γενομένων κτισμάτων, τὴν Εὐχαριστίαν σοὶ προσάγει. Οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον. Οἱ Οὐρανοὶ τὸν ἁστέρα. Οἱ Μάγοι τὰ δῶρα. Οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα. Ἡ γῆ τὸ σπήλαιον. Ἡ Ἐρημὸς τὴν φάτνην. Ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον» Ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Παναγ. Καλαμάκης

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμον.

Ἐν τὰ ὅθ α

Μ α κ α ρ ι ὡ τ α τ ε,

Ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν ἱερῶν καθηκόντων σας ὡς Νέου Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ μηδαμικοὶ ἐργάται τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Κατηχηταί, ἐργαζόμενοι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀνιδιοτελῶς εἰς διαφόρους Ἱεροὺς Ναοὺς, εὐχόμεθα ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ σᾶς φωτίξῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ πρὸς σωτηρίαν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ δόξαν τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας.

Μὲ ἀγωνίαν καὶ ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς ἡμεῖς τὸ ἐπαναστατικὸν καὶ μεταρρυθμιστικὸν σας πνεῦμα διὰ τὴν ἀναδιάρθρωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Ὁμολογοῦμεν μᾶς διακατέχει δέος καὶ συγκίνησις ἀντιλαμβάνοντες τὸν ἅγιον ζήλον σας νὰ συντελέσῃτε μεγάλως διὰ μίαν ἐλευθέραν καὶ ζώσαν Ἐκκλησίαν, ὅπως τὴν παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, τὴν ὁποίαν ἐστερέωσαν μὲ ποταμούς αἱμάτων ἑκατομμύρια μαρτύρων καὶ ἁγίων.

Ἡ Ὁρθοδοξία πρέπει νὰ πάρῃ ἡγετικήν θέσιν καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ὅπως καὶ Ὑμεῖς, νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν φλεγόντων προβλημάτων τοῦ ἀνθρώπου (πνευματικῶν, κοινωνικῶν, οικονομικῶν, πολιτικῶν καὶ διεθνῶν ἀκρότη). αὕτη, ὡς ἐτονίσατε εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον σας, ἔχει τεραστίαν δύναμιν ἀλλὰ καὶ τεραστίαν εὐθύνην ἔναντι τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι ζητοῦν πλέον καθαρῶς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρέπει πάσαι θυσία νὰ καταστήθῃ βίωμα τῶν λαῶν ἢ πραγματικὴ εἰρήνη, ἢ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἢ ἰσότης, ἢ ἀδελφότης, ἢ ἐνότης.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἶμαι αἱ κοσμοθεωρίαι φιλοσοφικαί, κοινωνικαί καὶ πολιτικαί ἐχρεοκώπησαν, ὠδήγησαν καὶ ὠδήγουν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν καταστροφὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς διότι «πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη πίστει καὶ ἀρετῇ, πανουργία φαίνεται καὶ κακία», διὰ τοῦτο ἀπειλεῖται ἡμεῖς ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ζωὴ τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Ὅθεν ἐπείγει ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ συνεργασία τῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχείων, Αὐτονόμων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, πρὸς ἐπίλυσιν πρώτον τῶν προβλημάτων τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν. Ἐχομεν τὴν ταπεινὴν γνώμην ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχωμεν τίποτε καλὸν ἢ ἂν πρῶτον δὲν ἐνωθῶμεν ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες κυρίως Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ οἱ ἐντὸς τῆς Πατρίδος ἡμῶν κατοικοῦντες. Ἀντιλαμβάνεσθε κάλλιστα ὡς σοφός, ἐμπειρός, μελετημένος, ἐμπνευσμένος καὶ φωτισμένος Ἱεράρχης, ὅτι ἡ δραστηριότης Ὑμῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρέπει νὰ ἐξαντληθῇ διὰ τὴν ἐνότητα αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἀναμένει ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πιστεύομεν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἐμπνέεσθε διὰ τὴν ἐνότητα αὐτὴν· αἱ γενεαὶ θὰ σᾶς μακαρίζουν ὅταν πραγματοποιηθῇ ἡ ρῆσις τοῦ ΚΥΡΙΟΥ: «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» καὶ ὅπως εὐχεται ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὰς Ὁρθόδοξους Χριστιανικὰς καὶ Πατερικὰς παραδόσεις.

Εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον σας ἐλημονήθη γ' ἀναφερθῇ τὸ πλέον φλέγον θέμα τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ τὸν ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν λαόν, τὸ τοῦ ΠΑΛΑΙΟΥ καὶ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ — ΕΩΡΤΟ-

ΛΟΓΙΟΥ. Τὸ πρώτιστον, νομίζομεν μὲ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην, θέμα μὲ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν συνεργασία μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχείων καὶ Ἐκκλησιῶν εἶναι τὸ ἀνωτέρω.

Βλέπομεν μετὰ λύπης μας τοὺς παλαιοημερολογίτας νὰ θεωροῦν τοὺς νεοημερολογίτας σχισματικούς διότι δὲν ἀκολουθοῦμεν, λέγουσιν, τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν 7 πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ νεοημερολογίται θεωροῦντες αὐτοὺς κατὰ πάντα Ὁρθόδοξους Χριστιανούς δυστυχῶς τοὺς καταδιώκομεν.

Πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐνότης τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἔξω τῆς Ἑλλάδος ἂν δὲν γίνῃ ἡ ἐνότης, ἡ ἀποκατάστασις καὶ ἡ συνεργασία τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὥστε νὰ πραγματοποιηθῇ τελικὰ τὸ «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» τοῦ ΚΥΡΙΟΥ μας;

Οἱ πάντες ζῶμεν τὸ δράμα τοῦ διχασμένου Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐγίνε ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ διχασμοῦ, ὁφείλει ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ καλοῦσα ἀντιπροσώπους τῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχείων καὶ Ἐκκλησιῶν νὰ πάρουν θέσιν καὶ νὰ δόσουν τὴν πρόπουν καὶ ὁριστικὴν λύσιν αὐτοῦ, ἄλλως ἂν δὲν πραγματοποιηθῇ ἡ ἐνότης τῶν Ὁρθόδοξων ἡμεῖς τὰ «νῆπια» οἱ Κατηχηταὶ προβλέπομεν ὅτι συντόμως οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἐπιφέρουν νέαν διαίρεσιν τοῦ λαοῦ τῆς ὅποτε ἂς ἀναμένωμεν, ὃ μὴ γένοιτο, θεβαίαν τὴν διάλυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας.

Ἀποροῦμεν διατὶ παραμένουν μὲ τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον πολλὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ Ἐκκλησίαι π.χ. οἱ Ἅγιοι Τόποι, τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ πλεῖστα Ὁρθόδοξα Μοναστήρια ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος; Ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια; Τί θὰ ἀπαντῶμεν ὡς Κατηχηταὶ εἰς ἐρωτήσεις γονέων καὶ μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων μας;

Ὅταν οἱ παλαιοημερολογίται ἐορτάζουν μίαν ἐορτήν, ἡμεῖς οἱ νεοημερολογίται κατ' αὐτὴν ἐργαζόμεθα καὶ ἀντιστρόφως, τότε ποῖς τιμᾷ, λατρεύει καὶ δοξάζει ὀρθόδοξως τὸν Τριαδικὸν Θεόν; ἡμεῖς ἢ ἐκεῖνοι; ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται ἀπὸ δογματικῆς πλευρᾶς ὀρθόδοξως λατρεύουν τὸν Θεόν.

Μ α κ α ρ ι ὡ τ α τ ε

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἔχει ἀνοικτὰς τὰς σελίδας τῆς καὶ ἀναμένει νὰ γράφῃ εἰς τὸ ἐνεργητικόν σας πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν πράξετε διὰ τὸ κύρος καὶ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀκούσῃτε τὴν φωνὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ θὰ προσέξῃτε τὴν ταπεινὴν γνώμην τῶν Κατηχητῶν καὶ θὰ ἀγωνισθῇτε διὰ τὴν πραγματοποίησιν α) τῆς ἐνότητος τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανικοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, β) τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθόδοξων ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ γ) τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Χριστιανικῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν (αἰρετικῶν) εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν. Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ δεύτερον, πρέπει νὰ προηγηθῇ τὸ πρῶτον ἄλλως θὰ διακινδυνεύσῃ ἡ β-παρξὶς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετὰ τοῦ προσήκοτος σεβασμοῦ
πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα
ΚΑΤΗΧΗΤΑΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Διὰ τὴν ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ
ΔΗΜΗΤ. ΑΛΙΚΑΚΟΣ

Ἀθῆναι τῇ 21 - 11 - 1967

Ὁ Παλαίμαχος ἀγωνιστής τῆς Ὁρθοδοξίας πρωτοπρεσβ. Μιχαὴλ Σαββόπουλος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας τὴν Κυριακὴν 18ην Σεπτεμβρίου 1967

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν πανήγυριν τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου εἰς Κορυδαλλόν. Στιγμιότυπον τῆς περιφορᾶς τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης, παρουσία τοῦ Διευθ. Ἀστυνομίας, τοῦ Διοικ. τοῦ Τμήματος, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Δημάρχου Κορυδαλλοῦ καὶ πλήθους λαοῦ.

Ἀπὸ τὴν Πανήγυριν εἰς τὰ 9μερα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς Τριάνταρον Τήνου. Ὁ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀκάκιος ἐν μέσῳ τῶν πανηγυριστῶν πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ἀγαπητοί !

Ἡ νεανικὴ ἡλικία, εἶναι ἡλικία ἐν τῇ ὁποίᾳ καταβάλλονται τὰ σπέρματα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, τὰ ὅποια καλῶς καλλιεργούμενα, ἀναπτύσσονται καρποφόρως καὶ αὐξάνουν πρὸς ὠφέλειαν αὐτῆς, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους. Οἱ σήμερον μικροὶ γίνονται αὐριοὶ μεγάλοι. Οἱ σήμερον μικροὶ καὶ ἀσπιοὶ εἶναι οἱ μέλλοντες οἰκογενειάρχαι, οἱ μέλλοντες ἄρχοντες τοῦ κράτους, οἱ ἐπιστήμονες καὶ βιομήχανοι καὶ ἐν γένει ὁ λαὸς καὶ τὸ ἔθνος. Ἡ φροντίς τῆς μικρᾶς ἡλικίας περὶ τῆς ὑγίεινῆς καὶ πνευματικῆς καὶ δὴ ἡθικῆς μορφώσεως αὐτῆς εἶναι καθήκον τῶν γονέων καὶ παντὸς ἀγαπῶντος τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τοῦ ἔθνους. Ὡς ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶν τὸν νεοσπύτην ἀμπελῶνα, συντελεῖ εἰς τὸν στολισμὸν καὶ καρποφορίαν αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος τῆς νεότητος, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ τε παρούσα καὶ αἰωνία ζωὴ καὶ εὐτυχία, ἐξυπηρετεῖ τὴν κοινωνίαν, ὅσον δὲν δύναται νὰ ὠφελήσῃ κατ' ἄλλον τρόπον. Ὁ Φίχτε, διὰ τῶν λόγων του πρὸς τὸ Γερμανικὸν ἔθνος διεκήρυξεν ὅτι «ἡ τύχη παντὸς λαοῦ, ἡ ἀκμὴ του καὶ παρακμὴ, ἐξήρτηται ἐκ μόνης τῆς αἰγωγῆς, ἥς ἡ νεολαία ἀπολαύει». Ἀληθεῖς δὲ εὐεργέται τῶν ἔθνων καὶ ἥρωες εἶναι οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς νεότητος καὶ δι' αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῆς Πολιτείας καὶ τῆς εὐκόσμου λειτουργίας τῶν νόμων, δι' ἧς προάγονται οἱ λαοὶ καὶ ἀκμάζει ἡ πατρίς. Οὐκ ἔλαττον ἔργον τὸ ἐπανορθῶσαι πολιτείαν ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς» (Ἀριστ.).

Ἄς ἐξετάσωμεν τοὺς βίους τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἐκεῖνοι προώδευσαν καὶ ἤχησαν καὶ ἐμεγαλουργήσαν καὶ γιγτύχησαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅσοι ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐμορφώθησαν θρησκευτικῶς ὅσοι ἐγένοντο ἰσχυροὶ καὶ ἀδαμάντινοι τὸν ἡθικὸν χαρακτήρα, καθ' οὗ συντρίβεται ἡ μανιῶδης καὶ ἀφρῶδης καὶ λυσσῶσα κακία τοῦ κόσμου. Θὰ ἴδωμεν δὲ τοῦναντίον ὅτι ὅσοι νέοι ἦσαν θρησκευτικῶς ψυχροὶ ἢ ἀσεβεῖς γινόμενοι θύματα τῆς κακίας τοῦ κόσμου, συνετρίβησαν καὶ ἐχάθησαν κακὴν κακίαν.

Εὐλογεῖται καὶ ἐπαινεῖται ὁ Πάγκαλος Ἰωσήφ ὅχι τόσο διὰ τὰ φυσικὰ του προτερήματα, ἀλλὰ διὰ τὰ ἡθικὰ. Μελετήσατε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ. Εἶναι εἰκὼν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώσαντος τὸν κόσμον διὰ τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς» (Φιλίπ. Β' 10 — 11).

Ὁ Δαυὶδ, ποιμὴν προβάτων, μὲ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν, σώζει τὸ ἔθνος του ἀπὸ ἐχθροῦ ὑπερόπτου χρίεται κατόπιν Βασιλεὺς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἀνυψώσεν εἰς δόξαν καὶ ἀκμὴν. Οὕτω καὶ πολλοὶ πιστοὶ ἄνθρωποι ἀνέρχονται διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ ἀνυψώνονται ἀπὸ τῆς ἀσημότητος. Βεβαίως δὲν ἀνέρχονται ὅλοι εἰς θέσεις ὑψηλὰς, ὥς ὁ Ἰωσήφ, καὶ δὲν διευθύνουν τὰς τύχας τῶν ἔθνων. Ἀλλ' ὁ ἐκπληρῶν

πιστῶς τὰ καθήκοντά του ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ, ἔστω καὶ ταπεινῷ, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν ὁμοίων του, ἐξευγενίζει τὴν θέσιν του καὶ ἀνυψώνει τὸν κύκλον, ἐν ᾧ τὸν ἔθεσεν ἡ Θεία Πρόνοια.

Προσεύχεσθε λοιπόν, ὦ νέοι. Μὴ παρασύρεσθε ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, παρέρχονται, ὥς ἐφήμεροι, καὶ ὥς ἄγθη ἑαρινὰ, καταπίπτουσιν καὶ μαραίνονται. Μὴ ἀποβλέπετε εἰς τὸν πλοῦτον ἢ τὴν δόξαν τοῦ κόσμου. «ὑπερόρα σαρκὸς, παρέρχεται γὰρ ἐπιμελοῦ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου» (Μ. Βασιλ. εἰς τὸ Πρόσχε σε-αντῷ). Ἀποβλέπετε εἰς τὴν ἀρετὴν, ἥτις εἶναι ἀθάνατος. Ἡ φλόξ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, τὴν ὁποίαν ὑποθάλλετε καὶ διατηρεῖτε διὰ πολλῶν δυσχερειῶν, ἡμέραν τινα θὰ εἶναι εὐλογία εἰς τὴν πολυμοχθὸν ζωὴν σας, τὸν οἶκον καὶ τὴν κοινωνίαν. Ὡς ἡ ροδιά, ἐν μέσῳ βορβορώδους γῆς, ἀναπτύσσεται, ἀλλ' ἀποβαίνει ὠρία καὶ διαχέει τὴν εὐωδίαν εἰς τὸ περιέχον, οὕτω καὶ ὁ νέος, ζήσας «ἐν μέσῳ γενεᾶς σχολιάς καὶ διεστραμμένης» (Φιλίπ. Β' 15), διὰ τῆς πίστεως ἀποβαίνει ὠρίας, ὥς ὁ Ἰωσήφ, διαχέων τὴν εὐωδίαν τῆς ἡθικῆς του ζωῆς καὶ ἀρετῆς. Naί! εὐτυχεῖς εἶναι οἱ ἀγωνιζόμενοι, μὲ θάρρος καὶ δύναμιν τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, μὴ καταβαλλόμενοι ὑπὸ τῶν πειρασμῶν ἀλλ' ἀνδρείως ἐν τῇ πίστει εἰς τὸν Θεόν, πολεμοῦντες τὴν ἁμαρτίαν καὶ νικῶντες αὐτήν. Αὐτοὶ ἔχουν τὴν οὐρανίαν γαλήνην τῆς συνειδήσεως καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ἀγαθὴ καὶ χρηστὴ συνείδησις εἶναι τὸ ἀκαταμάχητον προῦργιον διότι, ὥς λέγει ὁ Σκεπτήρ «δὲν ὑπάρχει θώραξ ἰσχυρότερος καρδίας ἀκηλιδῶτου» ὁ ὑπὲρ τοῦ δικαίου μαχόμενος εἶναι ὀπλισμένος μὲ τριπλὴν πανοπλίαν τοῦναντίον εἶναι κατά-γυμνος, καὶ ἂν ἔτι εἰς χαλύβδινον ὀπλισμὸν ἐγκλείε-ται, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας διεφθάρη ἢ καρδία». Ἄς μαίνεται κατὰ τοῦ ἐναρέτου ἢ μαύ-ρη συκοφαντία ἢ συρῆξ κατ' αὐτοῦ λυσσῶσα ἢ κακία καὶ ὕβρις. Ἄς ρίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ. Ὅποια οὐρανία αἴγλη! ὁποῖον βασιλικὸν διάδημα στεφανῶ-ναι τὴν ἀτάραχον μορφήν τοῦ θεαυμένου Ἰωσήφ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ Παύλου ριφθέντος ἐν τῇ φυ-λακῇ, τοῦ Σωκράτους πίνοντος τὸ θανατηφόρον κώ-νειον!

Ἡ ζωὴ παντὸς ἀνθρώπου εἶναι δύσκολος καὶ δὴ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Εἶναι πλήρης πόνων καὶ πειρασμῶν. Ἀλλ' ἡ ζωὴ παρέρχεται ὥς ἡμέρα ἢ χθές, ἥτις διήλθε». Θὰ περάσῃ ὁ χρόνος τῆς παρού-σης κακουχίας καὶ θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν αἰώνιον δό-ξαν καὶ μακαριότητα. Καρτερεῖτε λοιπόν, ὦ νέοι. Ἡ σωφροσύνη μόνη δύναται νὰ σᾶς διαφυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς νεότητος. Ταύτην θὰ ἔχετε σύντροφον εἰς τὴν γύμνασιν τῆς παιδείας καὶ θὰ ἀπολαύσετε τὸν στέφανον τῆς σοφίας καὶ θὰ γίνετε ἀληθῶς πεπαιδευ-μένοι καὶ τοῦ ἔθνους μας εὐεργέται. Προσέχετε χω-ρίς τῶν ἀρετῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ τρέξετε τὸ στάδιον οἰουμένης ἐπαγγέλματος ἐντίμως καὶ ἐπωφελῶς καὶ εὐτυχῶς. Μυμηθῆτε τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν εὐσέδει-αν τοῦ Ἰωσήφ. Ζητεῖτε τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀγαθοεργίας. Θὰ γίνετε νικηταί. Θὰ τιμηθῆτε ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ.

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Τι εἶναι προσευχή;

Προσευχή εἶναι ἡ ἀνύψωσις τοῦ νοῦ μας πρὸς τὸν Θεόν· λέγει ὁ Δαμασκηνὸς Ἰωάννης.

Ἡ προσευχή, εἶπε πρὸ αὐτοῦ ἀναλυτικώτερον Γρηγόριος ὁ Νύσσης, εἶναι Θεοῦ ὁμιλία, τῶν ἀοράτων θεωρία, τῶν ἐπιθυμούντων πληροφάνεια, τῶν ἀγγέλων ὁμοτιμία, τῶν καλῶν προκοπή, τῶν κακῶν ἀνατροπή, τῶν ἁμαρτανόντων διόρθωσις, τῶν παρόντων ἀπόλαυσις, τῶν μελλόντων ὑπόστασις.

Ἡ προσευχή, λέγει ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ γνωστὸς Ρώσος ἱερεὺς, Ἰωάννης ὁ τῆς Κρονστάνδης, κατ' οὐσίαν ἐξεταζομένη, εἶναι ἡ ἐφεσις καὶ ἐπιπόθησις τῆς εἰκόνης πρὸς τὸ ἑαυτῆς Πρωτότυπον ὡς ὁμοίου πρὸς ὅμοιον.

Ἡ προσευχή, εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐκείνη ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπου, κατ' ἣν αὐτὸς ἔχων βαθεῖαν συνείδησιν ἀπ' ἐνὸς μὲν τῆς ἰδίας ἀδυναμίας καὶ ἐξαρτήσεως, ἀπ' ἑτέρου δὲ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὄντος καὶ Ζώντος Θεοῦ, ἀπευθύνεται ἐν συνδιαλέξει πρὸς Αὐτόν, τώρα μὲν διὰ νὰ Τὸν ἐπικαλεσθῇ, ἄλλοτε δὲ διὰ νὰ Τὸν ἀνυμνήσῃ, καὶ ἄλλοτε διὰ νὰ Τὸν εὐχαριστήσῃ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς, ἅτινα ἔλαβε παρ' Αὐτοῦ.

Ἡ προσευχή εἶναι νοερά καὶ δλόφυχος συνδιάλεξις. Καὶ καθὼς εἰς πᾶσαν συνδιάλεξιν ὑπάρχει ὁ λέγων καὶ ὁ ἀκούων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἔχομεν ἓνα λέγοντα καὶ ἓνα ἀκούοντα.

Ὁ λέγων εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἀκούων εἶναι ὁ Θεός.

Ἐάν δὲν ὑφίστατο «ἀκούων» ἡ προσευχή θὰ ἦτο μία φρεναπάτη, καὶ τὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια τῶν θνητῶν, ἀπὸ τῶν στομάτων τῶν ὁποίων νυχθήμεροι αἶνοι καὶ δεήσεις ἀναφέρονται, θὰ παρίσταντο μίαν ὁσμωμένην σωρεῖαν παραφρόνων. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Θεὸς ὑπάρχει, καὶ ἡ ἀνθρωπότης, προσευχομένη, σκρηνεῖ καὶ λογικεύεται.

Καὶ διατί οὐκ; Οὐδεὶς παραληρεῖ κατ' ἑαυτόν, εἰμὴ ἐν στιγμαῖς νοσηραῖς. Οὐδεὶς ψάλλει λιτανείας πρὸς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ἀνέμους.

Οὐδεὶς ἀποτείνεται πρὸς τὰ ἄφυχα καὶ ἀναίσθητα στοιχεῖα, ἐκτὸς ἐάν, περιπεσὼν εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς βαρβαρότητας, ἀνύψωσεν εἰς θεότητας τὰ ἔδωκα καὶ τὰ μανιτοῦ. Περὶ ἀνθρώπων τῆς κατηγορίας ταύτης ἐλάλει θεδαίως ὁ Ψαλμωδός, ὅταν, ἐλεεινολογῶν τοὺς ψευδοθέους τῶν, ἐφάλλε· «Τὰ εἶδωλα τῶν ἔθνων ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων. Στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσι, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὁφνύονται. Ὅσα ἔχουσι καὶ οὐκ ἀκούονται, ῥῖνας ἔχουσι καὶ οὐκ ὁσφρανθήσονται. Χεῖρας ἔχουσι καὶ οὐ φηλαφήσουσι, πόδας ἔχουσι καὶ οὐ περιπατήσουσιν. Οὐ φωνήσουσιν ἐν τῇ λάρυγγι αὐτῶν». Καὶ τοιοῦτοι ἀνάνητοι λατρεύονται ἥσαν οἱ τετρακόσιοι καὶ πεντήκοντα προφῆται τῆς αἰσχύνης, οἱ ἐπὶ τὸ Καρμήλιον ὅρος συνηθροισμένοι καὶ τὸν ἀναίσθητον Βάαλ ἀπὸ πρῶτας μέχρι μεσημερίας ἐν μαχαίραις καὶ χειρομάσταις ἐπικαλού-

μενοι ἕως ἐκχύσεως αἱματος αὐτῶν, ἐνῶ παρέκει ἰστάμενος καὶ ταλανίζων αὐτοὺς ἀνέκραξεν Ἥλιος ὁ Θεοδίτης: «Φωνάζετε, φωνάζετε θυνατώτερα ὅσον εἰμπορεῖτε· διότι ἐξάπαντος θὰ κοιμᾶται ὁ Θεός σας». Ἀλλὰ Θεὸς φυλάξει νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ἀναισθητῇ ὁ Ζῶν καὶ ὁ ὢν.

Τουναντίον ὁ Ὑψιστος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀναπέμπομεν τὰς δεήσεις μας καὶ τοὺς στεναγμούς μας, εἶναι ὁλος ὀφθαλμὸς, καὶ μᾶς βλέπει· εἶναι ὁλος οὖς, καὶ μᾶς ἀκούει· εἶναι ὁλος καρδία, καὶ μᾶς πονεῖ· εἶναι ὁλος χεὶρ, καὶ μᾶς προσφέρει τ' ἀγαθὰ Του· εἶναι ὁλος ποὺς ἀλκιμος καὶ εὐκίνητος, καὶ σπεύδει εἰς βοήθειάν μας, εἶναι ὁλος νόησις καὶ ὁλος ἐνέργεια, διότι εἶναι τὸ Πρῶτον καὶ τέλειον ὄν.

«Ὁ φυτεύσας τὸ οὖς οὐχὶ ἀκούει; ἢ ὁ πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν οὐχὶ κατανοεῖ;» Εἶναι ποτὲ δυνατόν ἐν τῇ μέσῃ τῶς ζωῆς καὶ θεωρίας καὶ διανοίας καὶ αἰσθήσεως, τὰ ὅποια ἀφευδῶς διὰ μέσου τοῦ λογικοῦ κόσμου εἶναι ἐσκαρπισμένα, ὁ Πλάστης καὶ Δοτὴρ τοῦ Πλούτου τούτου νὰ διατελῇ νοήσεως καὶ αἰσθήσεως ἁμοιρος; Καὶ δὲν εἶναι παράλογον καὶ βλάσφημον τὸ νὰ ὑποθέσωμεν, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ὅτι ἡμεῖς μὲν, τὰ πεπερασμένα ὄντα, καὶ ἀκούομεν καὶ βλέπομεν καὶ ἐννοοῦμεν, ὁ δὲ Θεός, τὸ ἄπειρον, καὶ ἐγτελέστατον ὄν, τυφλὸς καὶ κωφὸς καὶ παράλυτος εἰς τὰ τρισεμέγιστα βάθη τοῦ παντός ἀπομένει;

Καὶ ἐάν δὲν Τοῦ λείπῃ ἡ νόησις, δὲν Τοῦ λείπει ὁμοίως καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ πατρικὴ στοργή. Διότι ποῖος θὰ εἶναι ἐξ ἡμῶν ἄνθρωπος, ὅστις, ἐάν ὁ υἱὸς του ἤθελε ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἄρτον, αὐτὸς λίθον θὰ τῷ ἀπέδιδεν; ἢ ἐάν ἰχθὺν τοῦ ἄχρηται, αὐτὸς θὰ τῷ προσέφερεν ὄφιν; Καὶ λοιπόν; Ἐάν ἡμεῖς, οἱ φήγματα μόνον ἀγάπης ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἀποφέροντες οὐχὶ ἀνανάμικτα μὲ τὸ συμφέρον καὶ τὸν ἐγωισμόν πολλάκις, γνωρίζωμεν καὶ θέλωμεν νὰ δώσωμεν «ἑτάματα ἀγαθὰ τοῖς τέκνοις ἡμῶν», πόσω μᾶλλον ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τοῦ ὁποίου οὐσία εἶναι ἡ ἀγάπη ἐν τῷ πληρώματι καὶ τῇ ἀνοθεύτῳ αὐτῆς ἀγνότητι, ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς ὡς πᾶντα ἄλλον πατέρα, θὰ δώσῃ ἀγαθὰ τοῖς αἰτούσιν Αὐτόν; Προϋποθέτει λοιπόν ἡ προσευχή πρῶτιστα καὶ μάλιστα ἓνα «ἀκούοντα», στηριζομένη ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζώντος καὶ Προσωπικοῦ Θεοῦ, ὡς ἐπὶ τῆς ἀναγκαίας βάσεώς της. Ἀποβλέπει δὲ ἀπ' ἑτέρου πρὸς ἓνα «λέγοντα» — τὸν ἄνθρωπον — τοῦ ὁποίου ὅλην τὴν ἐσωτάτην οὐσίαν περιπτύσσεται.

Διότι, γὰρ μὲν θεδαίως ἡ προσευχή εἶναι κυρίως καὶ ἐξόχως ἀνύψωσις τοῦ νοῦ. «Προσευχή ἐστὶν ἀνάβασις νοῦ πρὸς Θεόν». Ἀλλ' οὐχ ἥττον εἶναι καὶ ἐξαρσις τῆς καρδίας καὶ συνδρομή τῆς θελήσεως.

Υποθέτω, ὅτι πρόκειται νὰ προσευχηθῇ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ ἀναγνώστης. Δὲν λέγω νὰ βαττολογήσῃ ἢ νὰ ψελλίσῃ ἀσυνάρτητα· ἀλλὰ νὰ προσευχηθῇ ὄντως, εἰλικρινῶς, πραγματικῶς. Ποῖα θὰ εἶναι ἡ πρῶ-

τῇ ἐνέργειᾳ τῆς ψυχῆς σου ἐν τῇ πράξει ταύτῃ; Τί χρεωστέεις νὰ κάμῃς ἐν πρώτοις;

Ἐν πρώτοις θὰ ἀνατείνῃς τὸν νοῦν. Θὰ προσφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἴτε νοερώς εἴτε ἐκφώνως, καὶ διανοητικὸς ὀρίζων εὐρύτατος, ὀρίζων ὑπέργειος, ὀρίζων μυρωμένος, ὀρίζων ἡγιασμένος θὰ διανοιχθῇ ἐνώπιόν σου. «Θεέ μου!» θὰ εἴπῃς, καὶ πᾶν ὅ,τι εὐγενές καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθὸν καὶ ὠραῖον καὶ τέλειον παρέσθῃ ἐμπρὸς σου αὐτοστιγμῇ μὲ τὴν ταιαύτην ἐκφώνησιν.

Εἶτα;

Πρὸ τοῦ κόσμου τούτου τῆς ἀγαθότητος καὶ καλωσύνης, πρὸ τοῦ Παναγάρχου τούτου Πατρὸς, ὅστις, παρ' ὅλον τὸ ὕψος Του, συγκαταβαίνει, νὰ συγκοινωνήσῃ μαζί σου, ἡ καρδιά σου δὲν θὰ μείνῃ ἀδιάφορος. Μαζὶ μὲ τὴν διάνοιάν σου, θὰ ἀπλωθῇ καὶ αὐτὴ πρὸς Αὐτόν. Θὰ ἀγαπήσῃ ἕνα Θεόν, ὁ ὅποιος σὲ ἡγάπησεν. Θὰ αἰσθανθῇ παλμούς φίλτρου υἱικοῦ πρὸς Αὐτόν. Θὰ καθήσῃ πλησίον εἰς τὰ γόνατά Του μετὰ παιδικῆς οἰκειότητος, ἀφελείας καὶ πίστews καὶ θὰ ἐκχύσῃ πρὸς Αὐτόν τοὺς στεναγμούς τῆς.

Καὶ ἀκολουθῶς;

Ὅταν ἡ διάνοια προσανατολισθῇ πρὸς τὸ πέλαγος τῶν θείων χαρίτων, ὅταν ἡ καρδιά ἀντικατοπτρισθῇ εἰς τοιοῦτον πελώριον καθρέπτην ἀγνότητος καὶ ἐντελείας θεϊκῆς, ὅταν ἡ ρυπαρὰ ἀνθρωπίνη ψυχὴ μὲ τὰ δύο γόνατα χαμῶ καὶ μὲ ἑσταυρωμένας τὰς χεῖρας προσπελάσῃ πρὸς τὸν μόνον Ἀγαθὸν καὶ Ἅγιον, εἶναι ἀδύνατον καὶ ἡ θέλησις, ὅσον ἀσθενὴς καὶ ἂν εἴναι, νὰ μὴ ἀναστηλωθῇ τότε γενναϊότερα, νὰ μὴ καταστῇ ἀνδρικωτέρα καὶ νὰ μὴ τείνῃ, θαρραλεώτερον εἰς διάπραξιν τοῦ θείου θελήματος, ἐλκόμενῃ ὑπὸ τοῦ ὑπερτάτου κάλλους τοῦ Ἀκρου Ἀγαθοῦ. Διότι, κατὰ τὴν ψυχολογικωτάτην παρατήρησιν μεγάλου ἀνδρός, ἔαν πονηρηαὶ φαντασίαι καὶ ὑπομνήσεις μολύνωσι τοὺς λογισμούς, τοὺς ἀπὸ τοιούτων φαντασιῶν ἀπορρέοντας, πολλὰ μᾶλλον ἢ μνῆμη τοῦ Θεοῦ, τοῦ τὰ χρύφια κινήματα τῆς ψυχῆς μας κατανοοῦντος, ἀποβαίνει λυσιτελής καὶ ὀνησιφόρος, τῆς ψυχῆς ρυθμιζούσης ἑαυτὴν οὕτως, ὥστε νὰ ἀρέσῃ ὡς πρὸς παρόντα πρὸς τὸν καρδίας καὶ νεφροῦς ἐτάζοντα. Τοῦτο δὲ πολλάκις γινόμενον, ἀπὸ πόσα μὲν ἁμαρτήματα ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπον, πρὸς πόσα δὲ κατορθώματα τὸν παροτρύνει, ἐκεῖνοι μόνον γνωρίζουν, ὅσοι διὰ συνεχούς ἑαυτῶν ἐπιδόσεως εἰς τὴν προσευχὴν ἔλαβον πείραν τοῦ πράγματος. Διότι ἔαν ὑπόμνησις καὶ ἀναπόλησις ἀνδρός ἐξόχου πρὸς μνῆμσίν του μᾶς προτρέπῃ καὶ πολλάκις ἐμποδίξῃ τὰς ἐκ μέρους μας ἐπὶ τὸ χεῖρον ὁρμάς, πόσω μᾶλλον ἡ ὑπόμνησις τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, εἰς ἣν ἅγει ἡ προσευχὴ, θὰ ὠφελήσῃ ὅσους ἑαυτοὺς ἔπεισαν ὅ,τι προσευχόμενοι, παρίσταται τῷ ὄντι ἐνώπιον τοῦ παρόντος καὶ ἀκούοντος Θεοῦ καὶ συνδιαλέγονται μετ' Αὐτοῦ; Εἶναι ἀδύνατον, προσθέτει καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ἀνὴρ περιφανής, νὰ συλλάβῃ ὁ νοῦς μας ἐν τῇ προσευχῇ τὰς ἀγίας ἐκείνας σκέψεις περὶ τῆς ὁδοῦς, ἀγαθότητος καὶ τελειότητος τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν ἀγιαζομένην τὴν ψυχὴν μας, χωρὶς νὰ μὴ δοκιμάσωμεν ἀληθῆς πτῆσιν ἀγάπης πρὸς τὸ ὄν, εἰς ὃ ἡ λατρεία μας ἀναφέρεται, χωρὶς νὰ μὴ ἀηδιάσωμεν πᾶν εὐτελὲς πάθος καὶ πᾶσαν ἁμαρτωλὴν προσκόλλησιν, ἣν ἀποστέργει ἡ θεία Δικαιοσύνη.

Συγκεφαλαιοῦντες τὰ ἀνωτέρω λέγομεν, ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ συγκοινωνία τοῦ πεπερασμένου πρὸς τὸν

Ἄπειρον ὅτι ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζώντος Θεοῦ καὶ ὅτι περιλαμβάνει ὅλον τὸν ἐνδοτάτον μηχανισμόν τῆς τριπαζὸς ψυχῆς μας. Ἐν τῇ προσευχῇ ὁ ὅλος ἔσω ἄνθρωπος ἀναθρόσκει πρὸς τὰ ὕψηλά ὡς εὐόδως λιθανωτὸν καὶ ὡς ἅγιον θυμίαμα.

«Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου!»

Διδαχαὶ ψυχασωτήριοι

Ὁ ταπεινόφρων

Ὁ ταπεινόφρων γίνεται ἐπίχαρις καὶ γλυκὺς πρὸς πάντας, ζῇ πάντοτε ἐν εἰρήνῃ ὡς ἀχώριστος αὐτῆς σύντροφος καὶ οὐδεμίαν δίδει ἀφορμὴν εἰς ἔριδας. Διότι, καὶ ἂν ὀδύσῃς αὐτόν καὶ ἂν κακολογήσῃς καὶ ἂν ἄλλο τι εἴπῃς ὅ,τι δῆποτε, αὐτὸς πάντοτε θὰ σιωπᾷ καὶ θὰ ὑπαμένῃ μετὰ πραότητος καὶ τοσοῦτον εἰρηνικὸς θὰ εἶναι πρὸς πάντας, ὅσον οὐδὲ νὰ ἐκφράσωμεν δυνάμεθα. Βεβαίως δὲ ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰρηνικῶς φερόμενος καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἔχει εἰρήνην. Διότι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ, ὅς προστάσσει ἡμῖν, ἀποβλέπουσιν εἰς τοῦτο, ὅπως δηλαδὴ ζῶμεν εἰρηνικῶς μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Δυνάμεθα δὲ νὰ διάγωμεν τὸν βίον καλῶς μόνον, ἔαν δὲν θλάπτωμεν ἀλλήλους. Διότι τὸν Θεόν οὐδεὶς βεβαίως θὰ θυγηθῇ ποτὲ νὰ κακοποιήσῃ, καθότι εἶναι ἀφθαρτος ἡ φύσις ἐκείνου καὶ οὐδὲν πάθημα εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ αὐτῷ. Οὐδὲν καθιστᾷ τὸν χριστιανὸν τοσοῦτον ἀξιοθαύμαστον, ὅσον ἡ ταπεινοφροσύνη. Διότι ἀκούσον τί λέγει ὁ Ἀβραάμ : «Ἐγὼ δὲ εἰμι γῆς καὶ σποδός» (— ἐγὼ δὲ εἶμαι χῶμα καὶ τέφρα). Ἀκούσον τί λέγει καὶ ὁ Θεὸς περὶ τοῦ Μωϋσέως ὅτι δηλαδὴ ἦτο πραύτατος πάντων τῶν ἀνθρώπων. Οὐδεὶς τῷ ὄντι ὑπῆρξε ταπεινοφρονέστερος ἐκείνου, ὅστις καίτοι ὠδήγηε ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ τοσοῦτον πλῆθος καὶ ὡς μυίας κατεπόντισε τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων καὶ ὅλον τὸν στρατὸν αὐτῶν, τοσαῦτα δὲ διέπραξε κατορθώματα καὶ ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀπῆλause δὲ καὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ γίνῃ μάρτυς τοσοῦτον ὕψιων πραγμάτων, ὅμως τοιοῦτοτρόπως ἐφέρετο, ὥστε ἦτο ἄπλους τις ἄνθρωπος τοῦ πλῆθους. Καὶ πρὸς τὸν πενήτερον δὲ αὐτοῦ ἐδείκνυτο ταπεινότερος ἐκείνου, ἅτε γαμβρός ὢν, καὶ ἐδέχετο τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ δὲν ἠγανάκτει διὰ τοῦτο οὐδὲ εἶπέ ποτε τί εἶναι τοῦτο ; ἔρχεσαι καὶ διδεις συμβουλὰς εἰς ἐμέ, ὅστις ἔπραξα τοσαῦτα κατορθώματα ; Οἱ πλείστοι ὅμως ἀλαζονεύονται διὰ τὰ κατορθώματα αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο, ἔαν τις προτείνῃ αὐτοῖς γνώμην, καταφρονοῦσιν αὐτήν, ἔστω καὶ ἀρίστην, διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἶναι ταπεινὸν τὸ τὴν γνώμην προτεῖνον πρόσωπον. Ὁ Μωϋσῆς ὅμως δὲν ἔπραττεν οὕτως, ἀλλὰ πάντα διγυθῆται καλῶς διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης κατεφρόνησε καὶ τὰ βασιλικά μέγαλα, ἅτε πράγματι ὢν ταπεινόφρων. Διότι τὴν ὀρθὴν κρίσιν καὶ τὴν ὑπερήφανον μεγαλοφροσύνην ἡ ταπεινοφροσύνη γεννᾷ. Καὶ πόσης μεγαλοφροσύνης καὶ ταπεινοφροσύνης ἴδιον νομίζεις, ὅτι εἶναι τὸ νὰ καταφρονήσῃ τις καὶ ἐγκαταλείπῃ μέγαλα καὶ τράπεζαν βασιλικὴν ; καὶ μάλιστα ἐν ᾧ ὡς θεοὶ τιμῶνται παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις οἱ βασιλεῖς καὶ ἄπειρα πλοῦτη καὶ θησαυροὺς μεταχειρίζονται πρὸς ἀπολαύσεις ; Ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς ἀφῆλσε πάντα ἐκεῖνα καὶ τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου ἀπορρίψας κατέφυγε πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ καταπιεζομένους ὁμογενεῖς αὐτοῦ, οἵτινες ἐσῆμνον ἐντός

πρὸς αὐτοὺς καὶ πλινθοκτίστων καλυψόν, καὶ οὕς, οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες ἦσαν δοῦλοι τοῦ βασιλέως, ἀπεστρέφοντο· διότι ἡ γραφὴ λέγει, ὅτι ἀπεστρέφοντο αὐτούς· «ἐβδελύσσοντο γὰρ αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι». Ὁ Μωϋσῆς ὁμοίως προσέειπε αὐτοὺς καὶ τῶν βασιλέων, τῶν δεσποτῶν αὐτῶν. Ἐντεῦθεν εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ ταπεινόφρων ἔχει φρονήματα ὑψηλά καὶ μεγάλα. Διότι ἡ μὲν ἀλαζονεία γεννᾶται ἐξ εὐτελοῦς διανοίας καὶ ἐκ ψυχῆς ἄγενους, ἡ δὲ πραότης ἐκ διανοίας μεγαλόφρονος καὶ μεγαλοφύχου. Καὶ ἐάν θέλητε, ἅς ἐξετάσωμεν ἐκάτερον ἐπὶ παραδειγματῶν στηριζόμενοι. Εἰπέ μοι τίς ὑπῆρξέ ποτε ἐνδοξότερος τοῦ Ἀβραάμ; καὶ ὅμοιως ἐκεῖνος ἦτο ὁ λέγων «ἐγὼ εἰμι γῆ καὶ σποδός»· ἐκεῖνος ἦτο ὁ λέγων πρὸς τὸν Θεὸν «μὴ ἔστω μάχη ἀνά μέσον ἐμοῦ καὶ ἀναμέσον σου» (= ἅς ὑπάρξῃ ποτὲ πόλεμος μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σου). Καὶ ὅμοιως οὗτος ὁ τόσον ταπεινὸς κατεφρόνησε τὰ Περσικὰ λάφυρα καὶ τὰ βαρβαρικὰ τρόπαια. Τοῦτο δὲ ἐπραττεν ὁρμώμενος ἐκ μεγάλης ὑψηλοφροσύνης καὶ μεγαλοφροῦς διανοίας. Διότι ἐκεῖνος εἶναι ὑψηλός, ὅστις εἶναι ὄντως ταπεινόφρων, οὐχὶ δὲ ὁ κόλαξ καὶ ὁ εἰρων. Διότι ἄλλο εἶναι ὑψηλοφροσύνη καὶ ἄλλο ὑπερηφανία ἀλαζονική, ὡς τοῦτο γίνεται φανερόν ἐκ τῶν ἐξῆς: Ἐάν τις λόγου χάριν τὸν πρὸν παραδέχηται ὡς πράγματι πρὸν καὶ καταφρονῇ αὐτόν, ἄλλος δὲ τις θαυμάζῃ καὶ ἐγκωμιάζῃ τὸν πρὸν ὡς χρυσόν, τίς ἄρα γε εἶναι ὁ ὑψηλόφρων; οὐχὶ ὁ τὸν πρὸν μὴ θαυμάζων; τίς δὲ εἶναι ὁ χαμερπὴς καὶ εὐτελής; οὐχὶ ὁ θαυμάζων τὸν πρὸν καὶ ὡς σπουδαῖόν τι αὐτὸν θεωρῶν; Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον σκέπτου καὶ περὶ τοῦ προκειμένου· ὅτι ὁ μὲν ὁμολογῶν περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι εἶναι χῶμα καὶ τέφρα εἶναι πράγματι ὑψηλόφρων, καίτοι θεδαίως χάριν ταπεινοφροσύνης λέγει ἑαυτὸν τέφραν καὶ χῶμα, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν θαυμάζων καὶ μεγαλοφρονῶν, οὗτος εἶναι ὄντως εὐτελής, ἅτε τὰ εὐτελῆ ὡς μεγάλα νομίζων καὶ τιμῶν. Ἐκ τούτων ἐγένετο δῆλον, ὅτι ἐκ μεγάλου ὕψους διανοίας ἔλεγε τὸν λόγον ἐκεῖνος ὁ πατριάρχης «ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ καὶ σποδός» (= ἐγὼ δὲ εἰμι χῶμα καὶ τέφρα). Λέγων δὲ ὅτι ὁρμάτω ἐκ μεγάλης διανοίας καὶ οὐχὶ ἐξ ἀνοήτου ἀλαζονείας, διότι ὅπως ὡς πρὸς τὰ σώματα ἄλλο εἶναι τὸ νὰ ἔχη τις εὐεξίαν καὶ σφοδρὸς, ἄλλο δὲ τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καίτοι θεδαίως ἀμφότερά εἰσι προϊόν ἰσχυρὰς σωματικῆς κράσεως, πλὴν τῆς διαφορᾶς, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον προέρχεται ἐκ σώματος ἐγκαταοῦς, τὸ δὲ δευτέρον ἐκ σώματος διεφθαρμένου, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἄλλο εἶναι τὸ νὰ εἶναι τις ἀνόητος οἰηματούς, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν φλόγα τῶν παθῶν τοῦ σώματος, καὶ ἄλλο τὸ νὰ εἶναι ὑψηλόφρων, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος. Ὁμοίως ἐκ δύο ἀνθρώπων, ὧν ὁ μὲν ἔχει ὑψηλὸν ἀνάστημα, ὁ δὲ ἕτερος φύσει μὲν εἶναι βραχύσωμος, προσλαμβάνων ὅμως ὑποδήματα γίνεται ὑψηλότερος τοῦ πρώτου, τίνα ἄρα γε θὰ εἴπωμεν ὑψηλὸν καὶ μέγαν, εἰπέ μου. Δὲν εἶναι αὐτόδηλον, ὅτι ὁ ὑψηλὸν θὰ ὀνομάζωμεν τὸν ἔχοντα φυσικόν τὸ ὕψος; διότι ὁ ἕτερος διὰ προσθήκης ἐσχισμάτισε τὸ μέγεθος ἑαυτοῦ καὶ ἐγένετο ὑψηλός, ἀφ' οὗ ἐπάτησεν ἐπὶ χαμηλῶν πραγμάτων. Τὴν ψευδὴ ταύτην ὑπεροχὴν πάσχουσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, οὓς ἀνυψοῦσι χρήματα καὶ δόξα, ὅπερ ὅμως δὲν εἶναι ἀληθὲς ὕψος. Διότι ὄντως ὑψηλός εἶναι ὁ οὐδενὸς τούτων ἔχων ἀνάγκην, ἀλλ' ὁ καταφρονῶν πάντα ταῦτα καὶ ἔχων τὸ μέγε-

θος φυσικόν. Ἄς γίνωμεν λοιπὸν ταπεινοί, ἵνα γίνωμεν ὑψηλοί· διότι «ὁ ταπεινὸν ἐὰν υψώσῃ, ὁ ψυχρὸν ἐὰν θερμώσῃ», λέγει ὁ Εὐαγγ. Ματθαῖος. Ὁ κενόδοξος δὲν εἶναι ὑψηλόφρων, ἀλλ' εὐτελέστατος πάντων· διότι καὶ αἱ φυσικαὶ σχηματίζονται μὲν διὰ φύσματος, τὸ φύσμημα ὅμως τοῦτο, δὲν εἶναι καλόν. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἐπαυρούμενους πεφύσιωμένους ὀνομάζωμεν. Διότι ὁ μὲν ταπεινόφρων οὐδὲ διὰ τὰ μεγάλα μεγαλοφρονεῖ, ἅτε ἔχων τὴν συνείδησιν ὅτι αὐτὸς οὗτος εἶναι μνηστὴρ, ὁ δὲ εὐτελής καὶ διὰ μικρὰ φαντάζεται ἑαυτὸν μέγαν. Ὡστε ἅς προσπαθῶμεν νὰ γίνωμεν ὑψηλοὶ διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἄς ἐξετάσωμεν καλῶς τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἵνα αἰσθανθῶμεν πόθεν φλογερὸν πρὸς τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ. Διότι ἄλλως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τις ταπεινόφρων, εἰμὴ μόνον ἐὰν παθῇ τὰ θεῖα καὶ καταφρονῇ τῶν παρόντων. Καὶ ὅπως ἐὰν τις μέλλῃ νὰ γίνῃ βασιλεὺς, περιφρονεῖ τὰς ταπεινὰς τιμὰς, ἂν τυχὸν τις προσφέρῃ αὐτῷ τοιαύτας πρὸς ἀνταλλαγὴν τῆς βασιλικῆς ἐκείνης πορφύρας, ἢν μέλλει νὰ περιβληθῇ, οὕτω καὶ ἡμεῖς πάντα τὰ ἐν τῷ παρόντι ἀγαθὰ θὰ περιφρονῶμεν ὡς γελοῖα, ἐὰν ἐπιθυμήσωμεν νὰ ἀξιοθῶμεν τῆς μελλούσης τιμῆς. Δὲν βλέπετε πόσον παιδαριώδη πράττουσιν οἱ παῖδες, ὅταν παίζοντες ὀρίζωσιν ἑμπροσθεν αὐτῶν κήρυκας καὶ ραβδούχους, καὶ δὲ καθίζῃ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ἀρχηγός; Τοιαῦτα παιδαριώδη εἰσὶ καὶ τὰ ἀνθρώπινα καὶ ἐπὶ τούτων εὐτελέστερα, διότι σήμερον ὑπάρχουσι καὶ αὔριον δὲν ὑπάρχουσιν. Ἄς ὑψωθῶμεν λοιπὸν ὑπεράνω τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου, καὶ οὐ μόνον ἅς μὴ ἐπιθυμῶμεν αὐτὰ ἀλλὰ καὶ ἐὰν τις, προσφέρῃ ἡμῖν ταῦτα, ἅς θεωρήσωμεν τοῦτο ἀσχύνην πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο πράττοντες θὰ ἀποβάλλωμεν τὸν ἔρωτα τῶν γῆινων καὶ θὰ ἀγαπήσωμεν τὰ θεῖα καὶ θὰ ἀπολαύσωμεν τῆς ἀθανάτου δόξης.

Ἀνακοίνωσις

Χρήματα ἀποστελλόμενα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὁδ. Κάνιγγος 32 Τ.Τ. 147 Ἀθῆναι, δέον ἀπαραιτήτως, ὅπως ἀπευθύνονται ΜΟΝΟΝ εἰς:

- 1) Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθῆναιων καὶ
- 2) Ἀρχιμ. Μερχοῦριον Καλοσκάμην.

Οἱ ἀποστολεῖς παρακαλοῦνται, νὰ ἀναγράφουν εἰς τὴν ἐπιταγὴν τὸν προορισμὸν τῶν χρημάτων πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Διαχειριστοῦ.

Παράκλησις

Θερμῶς παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως ἀποστελῶσι τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των. Οὕτω διευκολύνουν τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐγγράφοντες δὲ καὶ ἕνα νέον συνδρομητὴν μεγάλως συμβάλλουν εἰς τὴν διάδοσιν του καὶ ἐνισχύουν ἠθικῶς καὶ ὀλικῶς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

ΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΕΙΑΙ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Μέρος 18ον

Διδάσκουν αὐτόν, ὅτι εἶναι κτίσμα, πνευματικὸν ὄν, δημιουργηθὲν μετὰ τοῦ Ἑωσφόρου καὶ ἀποτελοῦν αὐτοὺς τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Θεοῦ τοὺς δύο προϊόντες ἀστέρας (Δημιουργίας σελὶς 22), οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ δύο ἀρχηγοὶ τῶν ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι «ὡς μεγάλη στρατιά, δ-δηγουμένη ὑπὸ τοῦ Λόγου καὶ τοῦ ἄλλου μεγάλου φω-τ ο φ ὅ ρ ο υ», ὅστις ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρόν του διε-κρήρυττον τοὺς ἐπαίνους τοῦ κατοικοῦντος τὴν αἰωνιό-τητα» (Δημιουργία 23). «Οἱ δύο αὐτοῦ υἱοί, ὁ Λόγος καὶ ὁ Ἑωσφόρος ἤνωσαν τὰς φωνὰς των εἰς ἅμα δο-ξολογίας· ἡ δὲ γνώσις τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, ὁμοῦ μετὰ τῆς θαυμασίας μελωδίας τοῦ ἁματός, ἔκαμε πάντας τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ νὰ ἀλαλάξωσιν ἐκ χαρὰς πρὸς τὸν ὄ-ξαν Θεοῦ» (Δημ. σ. 55). Ἀλλὰ πόθεν ἀντλοῦν οἱ χι-λιασταὶ τὰς φαντασιοπληξίας των;

Μᾶς παραπέμπουν εἰς τὸ 38ον κεφάλαιον τοῦ Ἰωὺ στίχον 7 «ὅτε ἐγεννήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνῇ με-γάλη πάντες ἄγγελοί μου». Καὶ ἐκ τοῦ χωρίου τούτου λαμβάνουν τὰς μυθιστορηματικὰς των ἀφηγήσεις. Καὶ ἐπειτα ὑπάρχουν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι κα-ταλείποντες τὴν μητέρα των Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶ-ναι στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, ἀκολουθοῦν αὐ-τούς, διὰ νὰ ἀκούουν τὰ φληναφήματα τῶν χειροτέρων αἰρετικῶν.

Καὶ ὅμως ἡ θεότης τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου εἶναι μυριόλεκτος ἐν τῇ Κ. Δ. ὑποδηλουμένη καὶ ἐν τῇ Π. Δ.

Εἰς τὸ 7ον κεφάλαιον στίχον 14 ὁ προφήτης Ἡ-σαΐας λέγει τὰ ἑξῆς «Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον. Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ». Πρόκειται θεαίως περὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καλεῖται Ἑμμανουήλ. Εἶναι ἡ περιφάνεια προφητεία τοῦ πρὸ Χριστοῦ Εὐαγ-γελιστοῦ Προφήτου περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ προκατηγγελεμένου Μεσίου εἰς τὸν κόσμον. Ὀνομάζει αὐτὸν οὕτως, ὅχι διότι θὰ εἶχεν αὐτὸ τὸ ὄνο-μα, ἀλλὰ τὴν φύσιν. Ἡ λέξις εἶναι δηλωτικὴ τῆς θείας φύσεως τοῦ πρωτοφανῶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου μέλ-λοντος νὰ γεννηθῇ ἐκ Παρθένου καὶ τοῦτο θὰ εἶναι τὸ σημεῖον, ἐξ οὗ θὰ ἀναγνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τὸν προσ-δοκώμενον Μεσίαν. Καλεῖ αὐτὸν Ἑμμανουήλ. Ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἀπὸ τρεῖς ἑβραϊκὰς λέξεις : ἡμ - μάνου - ἔλ καὶ σημαίνει μετ' ἡμῶν ὁ Θεός. Δὲν δύναται δὲ νὰ εἴπουν οἱ χιλιασταί, ὅτι ἐννοεῖ τὸν ἰσχυρόν, διότι ἡ λέ-ξις Θεός εὐρίσκεται ἐν τῇ κυριολεξίᾳ τῆς ἐνταύθα. Ἡ τρίτη λέξις ἔλ εἶναι συγκεκριμένος τύπος τοῦ Ἑλωχείμ, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς τὸν Θεὸν μόνον, συνώνυμον δὲ εἶναι τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ἀδωναϊ.

Ἀμφότεροι δὲ αὗται αἱ λέξεις ἀντικαθιστοῦν ἐν τῇ ἀναγνώσει τῆς Π. Διαθήκης ὑπὸ τῶν Ἑβραίων τὴν ἀπηγορευμένην εἰς ἀνάγνωσιν λέξιν τοῦ Ἰεχωβά. Καὶ ἐξηγουμένη :

Οἱ Ἑβραῖοι ἐκ πολλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Θεόν, δὲν προσέφερον τὸ ὄν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς ἑαυτὸν δο-θέν εἰς τὸν Μωϋσῆν ὄνομα τοῦ Γιαχέ ἢ Ἰεχωβά, ἀλλ' ὁσάκις συνήντων τὴν τριγράμματον ἐν τῇ Ἑ-βραϊκῇ κειμένῳ λέξιν γχβ. Ἰεχωβά ὁ ὢν, ἀνεγίνω-σκον ἀντὶ αὐτῆς ἢ Ἀδωναϊ Κύριος ἢ Ἑλωχείμ Θε-ός. Δὲν δύναται δὲ οἱ χιλιασταὶ νὰ εἴπουν, ὅτι τὸ ἔλ τοῦ Ἑμμανουήλ σημαίνει τὸν ἰσχυρόν, διότι ἡ λέ-ξις Ἑλωχείμ σημαίνει φοβέξω καὶ εἶναι ἡ ρίζα πα-σῶν τῶν σημειτικῶν γλωσσῶν, αἱ ὁποῖαι οὕτω προσα-γορεύουν τὸν Θεὸν ὡς ἡ Ἀραβικὴ καὶ ἡ Τουρκικὴ Ἀ-λάχ. Οὕτως ὁ Ἑμμανουήλ σημαίνει ὅτι ὁ Θεός θὰ γεννηθῇ ἐκ τῆς Παρθένου.

Ἰδοὺ, ὅτι ἡ Π.Δ. προειδοποιεῖ, ὅτι τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς (Παρθένου) τὸ ὁποῖον θὰ τηρήσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄψεως θὰ εἶναι ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθέ-νου Θεός. Ὁ Ἰδίας ὁ Χριστὸς ἔφερεν ἀποδείξιν περὶ τῆς Θεότητός του ἐκ τῆς Π.Δ. τὸ ψαλμικὸν «Εἶπε ὁ Κύριος τῇ Κυρίῳ μου. Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου» (ψ. 110, 1). Οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν ἑβραίων χιλια-στῶν ἔμειναν ἀναυδοὶ πρὸ τῆς προφητείας ταύτης τοῦ Δαυὶδ, ἐνῶ οἱ σημερινοὶ ἀπόγονοι των γίνονται λαλί-στεροι, ὁσάκις εὐρίσκονται εἰς συζήτησιν μετὰ τῶν ὀρ-θοδόξων, φλυαροῦντες τὰ βλάστημα κατὰ τῆς θεότη-τος τοῦ Ἰησοῦ ρήματα καὶ διαστρέφοντες τοὺς ὀγκο-λίθους τῆς ἀληθείας. Τὴν αὐτὴν ἀποδείξιν περὶ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου φέρει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκ τοῦ ὡς ἂνω παρατεθέντος χωρίου, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ὑπῆρξεν ἄγγελος καὶ δημιουργήμα, ἀλλὰ φύσει καὶ οὐσίᾳ Θεός λέγων ἐν Ἑβρ. α', 13 «π ρ ὅ ς τ ῖ ν α δ ἔ τ ὼ ν ἀ γ γ ῆ λ ὼ ν ε ἶ ρ η κ ἔ π ο τ ε Κ ἄ θ ο υ ἔ κ δ ε ξ ῖ ὼ ν μ ο υ, ἔ ω ς ἂ ν θ ῶ τ ο ῦ ς ἔ χ θ ρ ο ῦ ς σ ο υ ὑ π ο π ὅ δ ι ο ν τ ὼ ν π ο δ ῶ ν σ ο υ :». Καὶ ἀποδίδει πολλὰ χωρία τῶν ψαλμῶν εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου, αὐθεντικώτατα ἐρμηνεύ-ων αὐτὰ καὶ ἐφαρμύζων εἰς τὴν φύσιν τοῦ Κυρίου ἡ-μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν φύσιν τῶν ἀγγέλων. Διότι περὶ τῶν ἀγγέλων λέγει ὁ Δαυὶδ ἐν (ψ. 104, 4) «ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύ-ματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα», πρὸς δὲ τὸν Υἱὸν τὸ (ψ. 45, 6, 7) «ὁ θρόνος σου ὁ Θεός εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (Ἑβρ. α', 7, 8). Ὡς αἰ-τιῶνται τίθρα οἱ χιλιασταὶ αὐτὸν τὸν οὐρανοθάμινα Παῦλον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἐρμηνείας του ἐπὶ τῶν χω-ρίων τῆς Π.Δ. διακηρύσσει, ὅτι οἱ σημερινοὶ χιλιασταὶ διαστρέφουν μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς καὶ συγχέουν τὸν Ἰησοῦν μετὰ τοὺς ἀγγέλους.

Ὁλόκληρος ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ τοῦ Παῦ-λου ἔχει σκοπὸν νὰ ἀναδείξῃ τὴν Θεότητα τοῦ Κυ-ρίου καὶ μάλιστα τῇ Αψ Κεφαλῇ διὰ νὰ καταδείξῃ τὴν αἰωνίαν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς ἀ-

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ**ΜΕΣΩ ΦΑΝΗΣ ΣΟΥΡΟΛΟΠΙΔΟΥ**

Γούναρη Σοφία	50
Ἀνδρέου Ἑλένη	35
Καραγιάννη Εὐδοξία	20
Κωνσταντινίδου Πανδώρα	100
Ἀνώνυμος	20
Μπερέκη Μαρία	20
Τρεντίμας Νικόλαος	100
Σουρολοπίδου Φανή	50
	395

ΜΕΣΩ ΑΡΧΙΜ. Π'ΝΑΤΙΟΥ Τ'ΣΑΝΤΙΑΗ

Μοναχὴ Ματρώνα Γρηγοριάδου	400
Μοναχὸς Χριστόφορος (Λαυριώτης)	70
	470

ΜΕΣΩ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥ

Ἀνώνυμος	200
Κουδάσης Μιχαὴλ	150
Μακρῆς Θεόδωρος	50
Στυλιανή... (ἐκ Στυλίδος)	200
Φλωράκη Εὐγενία	100
Καπουσάκη Βούλα	150
Ἀνώνυμος	200
Ἀνώνυμοι	200
Ρίζου Ἀθηνά (Καστοριά)	1.000
Γεωργά	20
Γελανταλῆς Ἀντώνιος	80
Ἱερομόναχος Σομεὼν	30
Κιτσικοπούλου Καλλιόπη	100
Πάσης Θεοφάνης	500
Κιτσικόπουλος Γρηγόριος	100
Μαϊδιά Μαρία	100
Τσουλιάνης Δημητρ.	200
Τ. Ν. Ἀγαλήφειος Σπάτων	50
Τ. Ν. Μορταβιωτίσης Ἡλιουπόλεως	200
Πιζανιάς Ἐλευθ.	300
Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Καλοφούντης	1.000
Κλύντζοι Παρασκ. (Τζάνειον Ν.)	500
Φάκαρη Εὐαγγελία	50
Παπασιμάκη Ἄννα	50
Τ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Τσακού	908
	6.433

ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ**Οἱ Παλαιοημερολογίται Δράμας**

Οἱ Παλαιοημερολογίται Δράμας, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως, προενεγράφησαν εἰς τὸ ἡμερολογιακὸν δάνειον οἰκονομικῆς Ἀναπτύξεως, διὰ 25 ἡμερολογίων. Οὗτοι διὰ τοῦ πρωτοερέως Π. Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλου ἀπέστειλαν εἰς τὸν πρωθυπουργὸν κ. Κόλλιαν τὸ κάτωθι τηλεγράφημα :

«Ἐνορτῖται ἐκκλησιαστικῆς Ἐνορίας Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Παλαιοημερολογιτῶν Δράμας δι' ἐμοῦ, προσφέροντες ἐκ τοῦ ὑστερήματός των, προενεγράφησαν διὰ τοῦ συμβολικοῦ ποσοῦ τῶν 25 ἡμερολογίων τοῦ Ἑθνικοῦ Δανείου, διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν φιλάττης Πατρίδος καὶ ὅπως ἡ αἰωνία Ἑλλάς ἀποδῇ σεβαστὴ εἰς τοὺς φίλους καὶ φοβερὰ εἰς τοὺς ἐχθρούς».

**

Οἱ Παλαιοημερολογίται παρακαλοῦν τὴν Ἑθνικὴν Κυβέρνησιν νὰ θεσπίσῃ νόμον μὲ τὸν ὅποιο νὰ ἀναγνωρίζονται οἱ ἱεροπραξίαι τῶν κληρικῶν των.

Μοῦ γράφει σχετικὰ ὁ κ. Παῦλος Κοτανίδης, γραμματεὺς τῆς Κοινότητος Ἀσκού, τὰ ἑξῆς :

«Ἀγαπητὲ κ. Ἐρευνητά, σὰς ἀξίζουσιν πολλὰ καὶ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰς εὐστόχους ὑποδείξεις σὰς ἀπὸ τῆς στήλης σας τὴν 27.10.67, ἀναφορικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς ἐγκυρότητος τῶν ἱεροπραξιῶν τῶν κληρικῶν τοῦ παλαιοῦ ἑθνικοῦ μας ἑορτολογίου.

Σὰς γνωρίζω ὅτι, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν εὐγενεστάτην ἐκκλησίαν σας, ὅπως πάσῃ θυσίᾳ ἐξῆχθῃ ὁ πατὴρ Μιχαὴλ ἀπὸ τὴν δυσχερῆ θέσιν του, ὑπέβαλε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα εἰς τὸν ἐξοχώτατον ὑπουργὸν Ἑσωτερικῶν κ. Παττακόν :

«Ἱερεὺς Δράμας Μιχαὴλ Σαββόπουλος, εὐλογίσας γάμιον δυνάμει ἀδείας παλαιοημερολογίτου ἀρχιερέως, κατεδικάσθη ἐπτάμηνον φυλάκισιν. Ἡδὴ, στερούμενος χρημάτων μένει ἐν φυλακῇ.

Ἐν ὀνόματι τοῦλάχιστον ἀνεξιθρησκείας, σεβομένης ἱεροπραξίας ἀκόμη καὶ Ἰεχωβάδων, παρακαλῶ, ὅπως, ἐγνωσμένη πίστι Σας, εἰσηγηθῇ Νόμον ἀναγνωρίζοντα ἱεροπραξίας εὐλαβῶν κληρικῶν, χρησιμωτάτων εἰς Πατρίδα, παραμενόντων ἐν μέσῳ κατακλυσμοῦ ὑποῦλων ιδεῶν, ἀκλόνητοι εἰς Ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις».

Ἐλπίζω, ὅτι ἡ Ἑθνικὴ μας Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἔκαμε τόσον θαρραλέαν τομὴν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, θὰ δώσῃ καὶ ἐν προκειμένῳ τὴν πρέπουσαν λύσιν».

Πραγματικὰ εἶναι ἐφιαλτικὸν πρᾶγμα νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι, παῖδιὰ ἀπὸ κανονικοῦς γάμους παλαιοημερολογιτῶν θεωροῦνται, λόγῳ ἀτελείας τοῦ νόμου ἑξίγαμα καὶ ὅτι, χριστιανικώτατα ζεύγη παλαιοημερολογιτῶν εὐλογημένα κανονικὰ ἀπὸ τὴν θρησκείαν, βρίσκονται σὲ τάξι... «παρανόμου συμβιώσεως».

Ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις ἀσφαλῶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ παρατείνῃ τὴν ταιλαιπωρίαν τῶν καλῶν αὐτῶν ὁρθόδοξων καὶ Ἑλλήνων.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

«Ἑλληνικὸς Βορρᾶς Θεσσαλονίκης»

9 - 11 - 67

πεύρου ἀξίας θυσίας του λόγῳ τῆς Θεανδρικής του ὑποστάσεως.

Ἄλλ' οἱ χιλιάσταί κατ' εὐφημισμὸν μόνον καλοῦμενοι σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ἔχουσιν τὴν ιδιότητα καὶ ἄλλων κατ' εὐφημισμὸν χρησιμοποιουμένων φράσεων, Εὐξείνος Πόντος, εὐλογία, εὐώνυμος κ.λ.π., εἶναι τὸ ἀντίθετον μυθιστοριογράφοι, διαστροφεῖς τῶν ἱερῶν κειμένων, ἐλάσφημοι ἐρμηνευταί, ἀποβαλόντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ἀντικαταστήσαντες αὐτὸ μὲ τὸ ὄνομα τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά.

